An. et vol. XXXXII 25 Februarii 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Constitutio Apostolica, p. 169 – Litterae Apostolicae, p. 172 – Epistulae, p. 188 – Nuntius radiophonicus, p. 191.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I. Decretum, p. 195; II. Provisio Ecclesiarum, p. 195 – *S. C. Rituum*: Decreta in causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei, p. 197.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 210.

Diarium Romanae Curiae: S. C. del Concilio: Avviso di concorso – S. C. dei Riti: Congregazioni varie – Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze – Necrologio, pp. 211-216.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4
Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 3 – 25 Februarii 1950)

ACTA PII PP. XII

Constitutio Apostolica

PAG.

Fomtienensis (Imcheuvensis). – *Ne sacri Pastores.* – Ab Archidioecesi Fomtienensi, in Manciuriana regione, territorii pars dismembratur, ex qua nova erigitur et constituitur dioecesis, sub nomine « Imcheuvensis », eidem Metropolitanae Ecclesiae Fomtienensi suffraganea. – 14 Iulii 1949 . 169

Litterae Apostolicae

I. *Filialis christifidelium.* – Ad titulum et dignitatem Basilicae Minoris evehitur Paroecialis Ecclesia B. Mariae V., « Salus infirmorum », in oppido « Poços de caldas » Guaxupensis dioecesis exstans. – 2 Augusti 1948 172

II. *Augustissimam.* – Beata Maria Virgo a « Valleviride » civitatis ac dioecesis Algheriensis Patrona caelestis aeque principalis declaratur. – 25 Martii 1949 174

III. *Ineffabilis.* – Venerabilis Dei Famulus Vincentius Pallotti, Sacerdos romanus, fundator Societatis Apostolatus Catholici, Beatus renuntiatur. – 22 Ianuarii 1950 176

IV. *Quandoquidem.* – Venerabilis Dei Famula Maria Desolata, in saeculo Emmanuela Torres Acosta, Virgo, Instituti Sororum Servarum Mariae Infirmis Ministrantium fundatrix, Beata renuntiatur. – 5 Februarii 1950 182

Epistulae

I. *Quod centum.* – Ad Revmum P. Adalbertum Turowski, Societatis ab Apostolatu Catholico Rectorem Generalem: saeculo exeunte ab obitu Ven. Vincentii Pallotti, eiusdem Societatis fundatoris. – 8 Decembris 1949 . 188

II. *Triennio ante.* – Ad Excmum P. D. Celsum Costantini, Archiepiscopum tit. Theodosiopolitanum in Arcadia, a Secretis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, Pontificio Solio Adstantem, dena lustra ab inito Sacerdotio explentem. – 20 Decembris 1949 189

III. *Singularem.* – Ad Excmum P. D. Caietanum Cicognani, Archiepiscopum tit. Ancyranum ac Nuntium in Hispania Apostolicum, vicesimo quinto anno ab Episcopatu suscepto. – 19 Ianuarii 1950 190

Nuntius Radiophonicus

Ad christifideles Haitianae Reipublicae, alterum impletum saeculum a Metropolitana urbe Portus Principis condita celebrantes. – 8 Decembris 1949 191

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

I. Decretum. Sententia excommunicationis declaratur. – 18 Februarii 1950 . 195

II. Provisio Ecclesiarum 195

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Corduben.* – Decretum de virtutibus pro beatificatione S. D. Raphaëlae Mariae a sacro Corde Iesu, fundatricis Ancillarum Sacratissimi Cordis Iesu. – 13 Maii 1949 197

II. *Romana seu Albanen.* – Decretum reassumptionis causae pro canonizatione B. Gasparis Del Bufalo, canonici Basilicae S. Marci de Urbe, fundatoris Congregationis Missionariorum a Pretiosissimo Sanguine. – 22 Iulii 1949 199

III. *Tarvisina.* – Decretum de virtutibus pro beatificatione Ven. S. D. Mariae Bertillae Boscardin, ex Instituto Sororum magistrarum a S. Dorothea Filiarum Sacrorum Cordium. – 31 Iulii 1949 201

IV. *Romana.* – Decretum de *Tuto* pro beatificatione Ven. S. D. Vincentii Pallotti, sacerdotis, fundatoris Societatis Apostolatus Catholici. – 11 Decembris 1949 204

V. *Taurinen.* – Decretum de miraculis pro beatificatione Ven. S. D. Dominici Savio, adulescentis laici, Salesiani Oratorii alumni. – 11 Decembris 1949 205

VI. *Matriten.* – Decretum de miraculis pro beatificatione Ven. S. D. Vincentiae Mariae Lopez Vicuña, fundatricis Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. – 11 Decembris 1949 207

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis:

Southwarcen. – Nullitatis matrimonii (P. J. Montgomery - Walton). – 21 Februarii 1950 210

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione del Concilio: *Avviso di concorso* 211

II. S. Congregazione dei Riti: *Varie* . . 211

III. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 212

IV. Necrologio 216

An. et vol. XXXXII 25 Februarii 1950 (Ser. II, v. XVII) – N. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIO APOSTOLICA

FOMTIENENSIS
(IMCHEUVENSIS)

AB ARCHIDIOECESI FOMTIENENSI, IN MANCIURIANA REGIONE, TERRITORII PARS DISMEMBRATUR, EX QUA NOVA ERIGITUR ET CONSTITUITUR DIOECESIS, SUB NOMINE « IMCHEUVENSIS », EIDEM METROPOLITANAE ECCLESIAE FOMTIENENSI SUFFRAGANEA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ne Sacri Pastores, in regionibus praesertim Missionalium curis adhuc concreditis, in suo pastorali munere obeundo nimio graventur onere solet apostolica Sedes Dioeceses territorio ac fidelium numero redundantes in partes dividere et novas exinde constituere dioeceses aliis concredendas Antistitibus. Quod quidem peragendum modo visum est in archidioecesi Fomtienensi in Manciuriana regione, in qua sodales *Societatis Parisiensis Missionum ad exteras gentes* diuturnos efficacesque expendunt labores.

De consilio itaque venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, attento quoque venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis et Apostolici in Sinis Internuntii, favorabili voto, omnibus ma-

ture perpensis, certa scientia et de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ab Archidioecesi Fomtienensi territorii partem dismembramus, civiles complectentem provincias de *Haiskan, Taian, Pechen, Panshan, Haicheng, Ying-kow, Kaiping, Fuhsien;* atque ita avulsum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quam a principe Praefecturae urbe de *Ying-kow*, IMCHEUVENSEM nuncupandam decernimus, atque praefatae Societati Parisiensi Missionum ad exteras gentes curis concreditam volumus, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum.

Huius autem novae Dioecesis episcopalem sedem in praefata *Ying-kow* urbe, a qua Dioecesis ipsa nomen mutuatur, statuimus, quam igitur ad civitatis episcopalis fastigium extollimus. Episcopi vero sedem in ecclesia in eadem urbe exstante figimus, quam ad Cathedralis Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus, eique propterea et Imcheuvensibus pro tempore Episcopis omnia tribuimus iura, privilegia, honores, insignia, favores et gratias, quibus ceterae Cathedrales Ecclesiae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, illosque item iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur.

Novam hanc dioecesim suffraganeam constituimus Metropolitanae Ecclesiae Fomtienensi, cuius Archiepiscoporum metropolitico iuri Episcopos pro tempore Imcheuvenses subiicimus.

Quum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in ista Imcheuvensi dioecesi Canonicorum Capitulum modo instituatur, indulgemus ut interim, pro Canonicis, Consultores diocesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur.

Ad novae insuper istius dioecesis stabilitatem tuto ac firmiter procurandam mandamus ut Seminarium pro iuvenum institutione in spem Ecclesiae succrescentium, quam primum fieri poterit, iuxta normas a S. Congregatione de Propaganda Fide praescriptas erigatur.

Quod autem attinet ad eiusdem Dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quoad vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad executionem mandatae fuerint, illi clerici Dioecesi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt.

Episcopalem mensam constituent praeter fidelium oblationes et Curiae emolumenta, rata pars bonorum archidioecesis Fomtienensis a qua

nova Dioecesis dismembrata est, atque subsidia, a Pontificio Opere a Fidei Propagatione eidem Dioecesi latura.

Volumus denique ut a cancellaria Archidioecesis Fomtienensis omnia documenta et acta, novam Dioecesim Imcheuvensem eiusque clericos et fideles respicientia, quam primum fieri poterit, huius tradantur cancellariae, ut in eius archivo diligenter asserventur.

Ad quae omnia ut supra disposita et constituta executioni mandanda venerabilem quem supra diximus Fratrem Internuntium Apostolicum in Sinis deligimus, vel illum qui in executionis actu eidem Internuntiaturae praefuerit, eique propterea necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eique onus facimus authenticum peractae executionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die decimaquarta Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus.

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVIII, n. 18. – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

AD TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALIS ECCLESIA B. MARIAE V., « SALUS INFIRMORUM », IN OPPIDO « POÇOS DE CALDAS » GUAXUPENSIS DIOECESIS EXSTANS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Filialis christifidelium pietas et tenerrimus amor erga dulcissimam Virginem Mariam effecit ut Dei hominumque Mater plurimis et pro locorum et temporum varietate diversis appellativis invocaretur. Ex iis vero invocationibus, quae praesertim in Litaniis Lauretanis continentur, titulus « Salus Infirmorum » magis refert exsulum Hevae filiorum, qui in hac lacrimarum valle tam saepe aerumnis gravati et multiplicibus obnoxii infirmitatibus, fiduciam in Eam, quae etiam Spes nostra tam proprie vocatur. Nil mirum proinde si multa sint ubique sacrae imagines, altaria, aediculae, templa, quae in honorem Beatae Mariae Virginis, « Salus Infirmorum » dictae, inveniuntur. Inter quae adnumeranda est etiam perpulchra paroecialis ecclesia, quae exstat in loco v. « Poços de Caldas », intra fines dioeceseos Guaxupensis, in Ditione Brasiliana, quaeque sacra aedes lusitana lingua « Nossa Senhora de saude » appellatur. Sicut Nobis relatum est, ad memoratum locum, qui est medius regionis, ob aëris salubritatem et aquarum calentium fontes, quas nomen ipsum loci indicant, turbae multae,

ex finitimis etiam regionibus, valetudinis causa convenientes, ad templum, quod diximus, precaturae accedere consuescunt. Quapropter floret ibidem quam maxime religio et erga Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum assiduus cultus uberrimos spirituales fructus praesefert. Amplitudine ac magnificentia eminet templum ipsum, structura, quam vocant romanam modernam, aedificatum, et eidem clerus addictus est sufficiens et aptus ad sacras functiones ea, qua par est, sollemnitate et eo, quo debetur, decore perfungendas. Ut autem erga Sanctissimam Dei Genitricem, quae potentissimo maternoque Suo patrocinio fidelium tam animae quam corporis infirmitatibus levamen afferre et medicinam praestare non desinit, pietas ac devotio in dies augeatur, Clerus, Ordo, Populusque memorati oppidi enixas Nobis adhibuerunt preces ut praefatam paroecialem ecclesiam titulo, dignitate ac privilegiis liturgicis Basilicae Minoris exornare dignaremur. Quibus votis, Venerabilis Fratris Hugonis Bressane de Raujo, Guaxupensium Episcopi, suffragio roboratis, et a dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, Nobis relatis, cum benigne concedere decreverimus, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Ecclesiam paroecialem Beatae Mariae Virginis Salutis Infirmorum, in oppido vulgo Poços de Caldas, intra fines dioecesis Guaxupensis, positam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afficimus ac decoramus, cum omnibus iuribus ac privilegiis rite competentibus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare et permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die II mensis Augusti, anno MCMXLVIII, Pontificatus Nostri decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a secretis Status

IOANNES BAPT. MONTINI,
Substitutus Secr. St.

II

BEATA MARIA VIRGO A « VALLEVIRIDE » CIVITATIS AC DIOECESIS ALGHERIENSIS PATRONA CAELESTIS AEQUE PRINCIPALIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Augustissimam coeli Reginam, gratiarum omnium apud Deum sequestram, miserentissimam exsulum Hevae filiorum consolatricem, in universo catholico orbe, hac lacrimabili malorum tempestate, a christifidelibus intentiore semper affectu diligi et maiore in dies veneratione coli, solacium Nobis affert quam maximum. Et revera non possumus sincero haud affici gaudio cum videamus Venerabiles Fratres Episcopos, utrumque Clerum, saepe Nationum et Civitatum ipsos Moderatores, Optimates et cuiusque generis et condicionis populos iugiter nobiliterque inter se certantes, qua studiosiore possint cura, hac, quae feliciter appellata fuit, *hora Mariae*. Eidem obsequia tribuere, vota et preces offerre, in Eius honorem templa et altaria erigere aut decorare, pompas saepe sollemnissimas ducere, ad Marialia celebriora Sanctuaria peregrinationes frequentes suscipere. Quod autem huius temporis proprium est et in more Christianorum novum: in omnibus fere dioecesibus, praesertim Italiae, Beatissimae Virginis Imagines, sculptae sive pictae, per urbes, oppida, pagos, vicos, triumphantium more, ducuntur, supplicationes triduanae quandoque novendiales in singulis locis indicuntur, sacris excursionibus civitates, oppida, rura lustrantur, ad Sanctissimam Eucharistiam sumendam frequentissimi fideles accedunt. Quod quidem factum pro parte fuisse etiam in dioecesi Algheriensi comperimus ex testimonio Ven. Fratris Episcopi Adulphi Ciuchini, qui Nobis retulit apud suos fideles in maxima veneratione esse Beatissimam Virginem a « Valleviride », vulgo « di Valverde », nuncupatam a loco in quo exsurgit sacra Aedes Deo in honorem eiusdem Virginis Mariae dicata, non amplitudine sed architectura insignis, et cuius Altare Decessor Noster rec. me. Pius Pp. VII, per similes Apostolicas litteras sub annulo, die XIII Februarii anno MDCCCXVIII datas, privilegiatum in perpetuum pro defunctis declaravit. Ad hoc templum Algherienses cives et incolae totius diocesis, a saeculis, peregrinorum more, frequentes saepe convenire solent, potentissimae Matris Dei opem numquam frustra impetraturi. Quae populi pietas mirabiliter crevit ex quo, superiore anno, Sacra Beatae Virginis Imago a Suo Sanctuario Vallisviridis per singula dioeceseos oppida et Paroecias

sollemni pompa deducta, seu, ut aiunt, « peregrinata » quodammodo est, obviam Ei undique occurrentibus, Episcopo praeeunte, una cum Sacerdotibus et fidelibus, ipsis municipiorum Moderatoribus. Quem Sanctissimae Deiparae triumphum conclusit sollemnis memoratae Imaginis coronatio, ex concessione Capituli Patriarchalis Basilicae Vaticanae, in Templo Cathedrali Algheriensi peracta. Exinde flagrans Episcopi, Cleri, populique universi votum ut Beatissima Virgo a Valleviride Patrona *aeque principalis* una cum Sancto Michaële Archangelo, civitatis et diocesis Algheriensis eligeretur. Cui voto, a Ven. Fratre Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto Nobis patefacto, ultro libenterque respondere volentes, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam a Valleviride *Patronam aeque principalem* ac Sanctum Michaëlem Archangelum civitatis ac dioecesis Algheriensis eligimus, constituimus, declaramus, omnibus et singulis privilegiis liturgicis adiectis, quae Patronis dioecesium principalibus rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc atque inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Martii, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a secretis Status

IOANNES BAPT. MONTINI,
Substitutus Secr. St.

III

VENERABILIS DEI FAMULUS VINCENTIUS PALLOTTI, SACERDOS ROMANUS, FUNDATOR SOCIETATIS APOSTOLATUS CATHOLICI, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ineffabilis et amantissima Dei benignitas vere apparuit eo quod licet Romanae et Catholicae Ecclesiae Episcopo in rutilans Beatorum agmen hodie referre tam praeclarum virum apostolicum, qui, magis quam terrena patria, Nobiscum communi, fidei sinceritate, caritatis ardore, omniumque animarum iuvandarum flagrantissimo studio vere et recte Romanus fuit, cuique laudi summae erat potius quam antiquis pro Christo et Ecclesia facere ac pati fortia. Ipse enim Summi et Aeterni Sacerdotis Iesu, qui quodammodo in suo Vicario Romanus esse voluit, assecla fuit et minister, omnibus fidelibus omni tempore in exemplum adducendus, cuiusque nomen et gesta Nosmet Ipsi a prima iuventute a parentibus et praeceptoribus comperimus venerabundi. Nec minus Nobis Divinae Bonitatis arrisit humanitas, cum Ven. Servi Dei Vincentii Pallotti sollemnia Beatificationis liceat celebrari in ipso initio Sancti et Universalis Iubilaei, quod promulgantes, omnium hominum ad caelestis Patris domum et ad hanc Petri Sedem, unum securitatis perfugium, reditum, atque humani generis peccatorum plenissimam remissionem iterum atque iterum optamus auspicati. Et revera videtur Nobis ipse Venerabilis Sacerdos, cuius piissimae mortis hoc ipso die saecularis agitur memoria, verbo et exemplo, nunc magis quam cum viveret, inter praedicatores et poenitentiarios Sancti Iubilaei primas partes habere, omnes cuiusvis aetatis, condicionis, generis homines ad hanc Almam Urbem, Christianorum communem patriam, impensius quam Nosmet Ipsi vocare et in Portam Sanctam quasi in ianuam compellere Paradisi. Haec fuit enim firmissima voluntas et constans studium Venerabilis Servi Dei Vincentii Pallotti, « Romani Cleri » — quem diximus — « decus et ornamentum ». In ipsa media Urbe natus est a. MDCCXCV, a Petro Paulo, domo S. Georgii Cassiae, in dioecesi Nursina, et a Maria Magdalena De Rossi Romana, tertius e decem filiis, quibus Deus benedixit christianas nuptias horum coniugum, in exemplum merito proferendorum, quibus non deerat nec generis nobilitas nec copia rei familiaris. Postridie in Basilica Paroeciali S. Laurentii in Damaso baptizato, tria puerulo indita sunt nomina quae vere fuerunt omina laeta: Vincentius, Aloisius, Franciscus. Victurus enim Noster erat

mundum et eius principem diabolum, et Vincentium a Paulo praesertim, christianae caritatis heroëm, pressius imitaturus: Angelicum iuvenem puritatis laude aequaturus, Franciscum pauperem et humilem sibi in exemplum propositurus erat. A parentibus, quorum ipse, cum alter post alterum ad superos evolasset, amplissimum elogium fecit, in viam salutis deductus est et ad omne opus bonum instructus, ita ut brevi tempore, indolem sortitus bonam, praecipuas virtutes exercere coeperit. In deliciis enimvero habuit, magis quam suae aetatis iocis et nugis vacare, frequentes et fervidissimas preces effundere, sive domi sive in variis Urbis templis, praesertim S. Mariae « in Vallicella », ad Sepulchrum S. Philippi Nerii, cuius vestigia tam prope erat pressurus. Ad Sacram Synaxim frequentius quam tunc communis mos erat, et studio ardentiore quam aetas ferebat, accedere consuevit, et Beatissimam Virginem Mariam, cuius Immaculatam Conceptionem, ante dogmatis definitionem, piissima genetrice suadente, colere coepit, cuiusque Imaginem a « Divino Amore » secum erat semper et ubique laturus, ardentissimo amore diligebat, ita ut, serius, iam Sacerdotio auctus, cum Ea mysticas nuptias, Divino afflante Spiritu, celebrare non dubitarit. Tenera et omni culpa vacua membra flagellis caedere, aliisque poenis affligere mox didicit et carnis desideria forti animo cohibere. Quae omnia tam eximio adolescenti maximam aestimationem et amorem peculiarem comparaverunt. A natura, ut ferunt nonnulli eius vitae scriptores, sortitum fortem et acrem animum, divinae gratiae motibus oboediens, mansuetudine et humilitate temperavit, constans tamen iugiter in proposito et fortis in adversitatibus persistens. In Clericorum Regularium a Scholis Piis, ad S. Pantaleonis, primo in disciplinam traditus, licet condiscipulos omnes virtute, caritate praesertim in pauperes, facile superaret, tamen ingenio ipsis multo erat inferior. Praeceptoribus et matre hortantibus, per novem dies Divino Spiritu enixe invocato, lumen, quasi e coelo delapsum, piissimi adolescentis penetravit intellectum et ita illustravit ut postea in Romano Sapientiae Archigymnasio humanitatis studiis atque litterarum semper excelleret, maximam consecutus laudem multaque sortitus praemia. Quae de Iesu adolescente in Nazarethana domo degente dicit Evangelium: Ipsum nempe crevisse « aetate, doctrina et gratia apud Deum et homines », in Vincentium vere transferri possunt. Sed iam tunc in eo apparebat peculiaris animi quaedam ingenita natura ad apostolatum, nam, quum, aestivo tempore una cum familia, feriandi causa, Tusculum se contulisset, ibi in deliciis habebat pueros et adolescentes, ruricolas praesertim et pauperes, ad se vocatos, ad Mariale Rosarium recitandum piasque laudes concinendas invitare

eosque catechesim docere, munusculis cibis, quibus ipse abstinebat, donare aliisque exemplis caritatis et humilitatis, si aetatem spectes, verae heroicae, illos instituere. Merito de hoc Servo Dei verba Isaiae Prophetae, quae refert S. Matthaeus Evangelista, dici etiam possunt: « *Ecce puer meus, quem elegi, dilectus meus, in quo bene complacuit animae meae* » (Is. 3, 17; Matth. 12, 18). Cum floreret et flagraret iuventus, florebat et flagrabat anima Deo tam dilecta. Ob suam erga S. Franciscum Assisiensem, cuius etiam nomen gerebat, peculiarem devotionem, forsan a patre, qui ex seraphica Umbriae regione Romam venerat, veluti familiae hereditate acceptam, quindecim annos natus, inter Sodales Capulatos cooptari cupiebat; at, valetudinis causa prohibitus, clero saeculari nomen dedit, ecclesiasticum habitum induens. Studiorum curriculo magna cum laude exacto et Sacrae Theologiae ac Philosophiae Doctor renuntiatus, simulque « Magister » linguae Graecae electus, ne scientia, qua pollebat, virtuti esset detrimento, humilitati exercendae mirifice studuit, exclamans: « Destruatur tota vita mea et Vita Christi sit vita mea! ». Anno MDCCCXVIII Sacerdotio tandem, ut ardentissime optaverat, auctus, postridie, in festo Augustissimae Trinitatis, Tusculi, in ecclesia Ssmo Nomini Iesu dicata, propinquis, amicis, iuvenibus praesertim gestientibus, primum Sacrum fecit. Romam reversus, maiore in dies erga Deum et proximum caritate flagrans, Beato Caspari Del Bufalo, verbi Dei praeconi quam maxime studioso, socium se adiunxit ad Christifidelium erga Pretiosissimum Sanguinem Domini Nostri Iesu Christi pietatem excitandam. Nullus fuit hominum coetus, cui studio et industria hic vere mirabilis Dei administer, salutiferam operam suam non praestiterit: adolescentes studio dediti, e quorum numero fuerat, scilicet qui ad S. Mariae v. « del Pianto » convenire solebant; iuvenes operarii et artifices quibus vespertinas scholas patere voluit, ut christianam doctrinam pernoscerent simulque preces effunderent; nobiles et milites quorum, in sacro recessu collectorum, in sacello Ianiculi montis, spiritualia quae dicuntur exercitia, saepe moderatus est; pueri et adolescentes pauperes et omni ope destituti, quos, munificentia Leonis XII, Decessoris Nostri, fel. rec., ad Thermas Diocletianas congregatos, agricultura in agro Romano, novis invectis conformi artibus, instituendos curavit; egeni et senio confecti qui in hospitio a S. Galla nuncupato, gratuito excipiebantur et alebantur. Aegrotos in nosocomiis, praesertim a S. Spiritu, et in domibus degentes, assidue visitavit; custodia detentis et capite multatis praesto fuit; puellis periclitantibus asylum aperuit, perditas ad bonam frugem revocavit, iuvenes in sortem Domini vocatos praesertim qua Magister pietatis

in Nostro Pontificio Seminario Romano, nec non a confessionibus Collegiorum Urbani de Propaganda Fide, Scotorum, Hibernorum, Graecorum et Anglorum, in viam perfectionis induxit et apostolico suo studio in animarum salutem provehendam imbuit. Haec Ven. Servi Dei vere mirabilis industria et navitas; haec maxima et indefessa sollicitudo de aeterna salute omnium hominum omnimode procuranda, illum aptissimum Divinae Providentiae instrumentum effecerunt ad Opus instituendum, quod Vincentii Pallotti proprium et peculiare signum futurum erat: nempe Societas Apostolatus Catholici, etiam Pia Societas Missionis per aliquot annos vocata, quae tribus constat ordinibus, Sacerdotum et Fratrum Coadiutorum, Sororum, quibus domorum a caritate regimen committitur, laicorum denique utriusque sexus, qui data opera aut saltem precibus ad propositum Societatis assequendum auxilium praestant et qui veluti Tertiarii nonnullorum Ordinum Religiosorum sunt habendi. Haec Societas anno MDCCCXXXV instituta « ad infinitam Dei gloriam, ad destruendum peccatum, ad salvandas animas », ut verbis ipsius fundatoris utamur, Immaculatam Dei Matrem, Apostolorum Reginam, tamquam peculiarem caelestem patronam invocat, Romano Pontifici perfectissimam oboedientiam profitetur et augmentum, tutelam et propagationem catholicae Fidei et caritatis sibi proponit. Eadem Societas, Deo favente, inter magnas difficultates et plurimas impugnationes tot et talia suscepit incrementa ut brevi tempore per universum orbem catholicum se diffunderet et hodie vigeat et floreat ubique, fructus afferens uberrimos. In plurimis vero ex « laicorum ordine ad adiutricem Ecclesiasticae Hierarchiae praestandam operam advocandis rectisque normis componendis », sicut dixit Decessor Noster rec. mem. Pius Pp. XI et Nos nuper scribere non dubitavimus, « Actionis Catholicae », quae nunc dicitur, quasi miles antesignanus vere et proprie habendus est. Cuius societatis naturam et propositum Vincentius Pallotti quodammodo voluit in perpetuum patefieri per sollemne Dominicae Epiphaniae Octiduum, quod anno MDCCCXXXVI in Templo S. Andreae vulgo « della Valle » hac Alma in Urbe instituit et quo perdurante per Verbi Dei in omnibus fere linguis praedicationem atque Divini Sacrificii sive latina sive orientali liturgia quotidianam celebrationem, a Purpuratis Ecclesiae Patribus, Sacrorum Antistitibus, Religiosis cuiusque Ordinis Sodalibus, Alumnis Seminariorum et Collegiorum Urbis, unitas et universitas Catholicae Ecclesiae quotannis celebratur et a Deo imploratur. Huic Apostolicae Sedi, iniquissimis temporibus, quibus eiusdem sacra iura laedebantur, libertas negabatur, officia impediebantur, addictissimus fuit. De Decessore Nostro immortalis memoriae Pio VII, in vincula coniecto

et in exsilium inique pulso, etsi adolescens, doluit quam maxime. Leoni XII, Gregorio XVI, Pio IX, qui salutari et validissima eius opera in rebus etiam difficillimis usi sunt, carissimus fuit, pro exaltatione Sanctae Ecclesiae et Christi Vicarii incolumitate et triumpho fervidissimas preces effundens et sanctissimam atque meritis plenam vitam Deo offerens. Prophetiae et spirituum discretionis dono locuples factus, animas quamplurimas ad christianae perfectionis fastigium duxit, multaque, etiam dum viveret, feruntur eius intercessione patrata prodigia. Laboribus fractus et potius caritatis ardore quam morbo consumptus, ad Ssm̃i Salvatoris in Unda, in paupere domo in qua tamen Societatis suae solida fundamenta iecerat, piissime obiit pervesperi diei vigesimi secundi mensis Ianuarii, anno MDCCCL. Demortui corpus, post triduum, quo perdurante Romanorum civium omne genus turba, moerens, orans et venerabunda, plurima convenerat, in humili sepulcro, intra ambitum dictae Ecclesiae conditum est, ubi ad hos usque dies permanet. Quem autem Sanctum, dum inter mortales versabatur, et magis illico post mortem omnes ducebant et vocabant, decursu temporis fama universa proclamavit, praesertim cum, ut passim ferebatur, eius invocato nomine, multa et conspicua Deus miracula patraverit. Unde omnium, suorum in primis spiritualium filiorum, Romanorum Sacerdotum atque fidelium, magis in dies ardens votum, ut Vincentius Pallotti Apostolica auctoritate imitandus proponeretur et Sanctorum gloria quam citius afficeretur. Unde factum est ut, duobus tantum transactis annis ab obitu Servi Dei, Constantinus Patrizi, Cardinalis in Urbe Vicarius, processum, quem informativum vocant, inchoaverit et Leo XIII, rec. mem., Decessor Noster, anno MDCCCLXXXVII Causae introductionem sua manu signaverit. Anno vero MCMXXXI Pius Pp. XI sollemni Decreto Sacri Consilii legitimis ritibus cognoscendis Ven. Servi Dei Vincentii Pallotti virtutes tam theologales quam cardinales heroicum attigisse fastigium sanxit. De duobus dein miraculis, quae, Dei Famulo deprecante, divinitus patrata ferebantur, primum in Congregatione antepraeparatoria deinceps in praeparatoria, denique in generali conventu coram Nobis habito, quaestione agitata, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, die XXVII mensis Novembris superiore anno MCMXLIX proposita miracula constare, ulteriusque propterea in casu procedi posse declaravimus. Cum proinde nihil, secundum sacri fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur, num *tuto* procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli beatificationem, in generalibus Comitiis, quae die VI Decembris praeteriti anni coram Nobis habita sunt,

tum iidem S. R. E. Patres Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, sententiam affirmativam, consensu unanimi, dixerunt. Nos vero in re tanti momenti aperire Nostram mentem cunctati sumus, donec enixis precibus supernum antea lumen posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die XI eiusdem mensis et anni MCMXLIX, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto et Causae relatore, necnon Ven. Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria, eiusdem Congregationis a secretis et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, sollemniter ediximus *tuto* procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Vincentii Pallotti beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti plurimorum S. R. E. Purpuratorum Patrum et Episcoporum, necnon, in primis, Moderatorum eorumque omnium qui salutiferae Societati Apostolatus Catholici addicti sunt, ut huic Almae Urbi Nostrae, quae tot cives suos inter coelites adnumerat et veneratur, novum proponamus christianarum et sacerdotalium virtutum praeclarissimum exemplar, novumque tribuamus caelestem, amantissimum tutorem, auctoritate Nostra apostolica, concedimus ut idem Venerabilis Vincentius Pallotti, presbyter, Fundator Societatis Apostolatus Catholici, *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lipsana, seu reliquiae, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut eiusdem Dei Famuli imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de eo quotannis recitetur Officium de Communi Confessoris non Pontificis cum Lectionibus propriis per Nos adprobatis; et Missa pariter de eodem Communi cum Orationibus propriis, item per Nos adprobatis, celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in hac Alma Urbe, ubi Beatus ipse natus et mortuus est eiusque corpus adservatur; itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis, quibus Societas Apostolatus Catholici utitur, ab omnibus fidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur; et, quod ad Missas attinet, ab omnibus presbyteris ad templa seu sacella memorata, in quibus eiusdem Beati festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eiusdem Famuli Dei peragantur, extra Urbem, in templis et sacellis, quae nominavimus, die designando per Ordinarios singularum dioecesium in quibus templa et sacella ipsa inveniuntur, intra annum, postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus Constitutionibus et

ordinationibus Apostolicis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta et Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus, etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, his ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXII mensis Ianuarii, anno sacro MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

VENERABILIS DEI FAMULA MARIA DESOLATA, IN SAECULO EMMANUELA TORRES ACOSTA, VIRGO, INSTITUTI SORORUM SERVARUM MARIAE INFIRMIS MINISTRANTIUM FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quandoquidem aeterno Patri aequaeva Progenies, Christus Servator, per saecula speratus, humanam assumpsit naturam ut iacens ac saucium mortalium genus sanaret et erigeret, Idem Ipse, ut olim perlustrabat oppida, «curans omnem languorem et omnem infirmitatem» (Matth. IX, 35), ita et postquam aethera conscendit, aegritudinibus et animi et corporis non desinit mederi. Hoc enim nomine Ecclesia, utpote Corpus Eius mysticum, claret summaque floret gloria, quod numquam defuit iniqua pressis fortuna, dolori obnoxiis morboque conflictatis. Quod verum exstat luculenter praesertim recentiore hac aetate, qua, licet conviciatores plurimi, vesana mente eam petentes, dictitent ab humilium rerumque angustia laborantium parte ad opulentorum divitiisque affluentium eandem quasi defecisse, provida haec Mater duplicavit subsidia aerumnosorum ac pauperum annonam. Quo in genere officiorum praeclara Ecclesiae alumna, cui Beatorum Caelitum honores statuimus decernendos, nomen consecuta est amplissimum. Non generosa vel locuplete orta stirpe, sed obscuro loco die secundo mensis Decembris, anno millesimo octingentesimo vicesimo sexto, eo in urbis Matriti vico nata, quem, vernacula lingua «Flor Baja» nuncupatum, inferior incolebat plebs, Bibiana Antonia Emmanuela, secunda e quin-

que filiis, sacrati coniugii Francisci Emmanuelis Torres et Antoniae Acosta dulce pignus fuit insuetumque ornamentum. Quae quidem familia, in minore versans mercatura et a tumultuosis eius urbis regionis civibus secreta, e Nazarethana illa sanctissima similitudinem ducebat, siquidem, quae de mercede sua vitae consulebat rationibus, summum bonum in domesticis virtutibus eadem ponebat. Biduo post lustralibus abluta aquis, neque multo tempore transacto, Confirmationis chrismate obsignata, puellula, corpore quidem imbecillior, animum tenellum ad pietatem atque singularem Beatissimae Virginis Mariae observantiam composuit, maxime postquam vesci coepit Deo, panis sub specie velato. Insidebat iam tum in mente eius ratio sanctitudinis eximia quaedam, adeo ut a ludicris abhorruerit ac nugis, eoque sit progressa ut cibis sibimet subductis inopes viciniae parvulos exsatiaret atque christianae veritatis pabulo insimul reficeret. Vita autem eius, etiam postquam ex infantibus excessit et ab iis artibus quibus aetas puellaris ad humanitatem solet informari, quasi tenebris obducta est et per silentium sat diu acta, quod praecipuum consuevit esse virtutis nutrimentum. Itaque non saeculo indulsit, cuius pectus Caelestis Sponsus divino sauciaverat amore, unde mox perducta est ut ad sanctimoniales regii monasterii Sancti Dominici sese applicaret; cui lectissimo coetui nomen dare cupiens, voti tamen non est facta compos virgo, quam Deus noluit in sacro delitescere secessu, sed in solem constituit procedere tamquam actuosae caritatis administram. Cum ergo Emmanuela, vicesimum quintum aetatis annum attingens, audivisset pium sacerdotem Michaëlem Martinez, qui in vico eiusdem urbis, quem « Chamberì » vocitant, curam animabus impendebat, id moliri ut religiosarum mulierum institueret sodalitatem, quae aegrotis in eorum domibus assiderent, divino quodam tacta spiritu, ad eum convolavit. Curio enim ille animadverterat plures morbo fameque fractos suis in tectis vel tuguriis languere, quippe cum propter egestatem, in qua versarentur, pecunia eis deficeret ut in nosocomia se reciperent, vel ob morositatem procurationum ingressum in valetudinaria praestolarentur diutius; huc accedere ut nemo esset qui ope medica eos foveret atque christiani solacii levaret adiumento. Hoc igitur sacerdote auctore, die decimo quinto mensis Augusti, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo primo, septem virgines, ad quas Emmanuela accesserat novissima, Christo Eiusque fratribus morbo decumbentibus sese devoverunt, qua ergo in Sollemnitate Beatissimae Deiparae Mariae in Caelum assumptae Institutum Sororum Servarum Mariae Infirmis Ministrantium — id enim ceperat nominis — exordium sumpsit rerumque suarum initia. Quod plantarium novellum ut firmaret augeretque, Maria Deso-

lata, uti Famula Dei appellata est pro sua in Virginem Perdolentem pietate, contendebat et enitebatur, qua in re omnium opinione maiores perpessa est molestias et anxietates. Namque Michaël Martinez, paulo post conditam sodalitatem, ad infideles divina veritate excolendos profectus, eam, vix enatam atque in summo positam discrimine, eiusdem Mariae Desolatae ingenio ac prudentiae tradidit regendam servandamque. Sorores, quae Instituti fuerant primum quasi robur, sensim a sancta voluntate ceciderunt ac reliquae perpaucae, eaeque ad inopiam redactae, vitam trahebant in tenebris ac luctu. Tristitia etiam augebatur, cum, urbe Matrito cholera morbo vexata, tot malis non suppeterent vires tam exiguae. Id quoque alienissimo hoc tempore evenit ut, qui sodalitati praefectus est, alius sacerdos, piissimam virginem, supremae moderatricis munere adempto, in parvum nosocomium, in oppido « Getafe » situm, relegarit. Non tamen abiecit animum intrepida Christi Ancilla, quae omnium quidem hominum auxilio destituta solumque in Deum firma confisione obtutum defigens, societatem negavit interituram sed maxima asseveravit capturam incrementa. Omnibus ergo rebus ad extremum versis, de dissolvendo Instituto actum est iamque conscriptum eius modi decretum; sed Matritensis Episcopus, antequam mandatum tam grave confici iuberet, volens vel ultima experiri, alium advocavit rectorem, Patrem Gabinum Sanchez Cortez, qui Dei Famulam, cum copiam eius et virtutem probe exploratam haberet atque cognitam, ex umbra et ignobilitate, quam summa tulerat constantia et moderatione, in pristinum restituit locum. Quae muneri suo, quod deinceps ad mortem usque gessit, omnibus numeris et partibus satisfaciens, refovit quod emarcuerat, quodque perierat, instauravit, ita ut sodalitas, eius industria ac navitate ab interitu vindicata, iure meritoque ab ea etiam repetatur. Cum autem statuta, adumbrata dumtaxat minimeque absoluta, quibus Michaël Martinez hanc quasi incertis informaverat lineamentis, obsolevissent, iam vera perscribenda erat Regula, qua Servae Mariae tamquam certa uterentur norma in semitis Dei caritatisque officiis. Deo in tantum negotium enixis precibus inclamato, Pater Gabinus una cum Maria Desolata hasce leges concepit, quas Matritensis Praesul et postea Sedes Apostolica ratas habuit et comprobavit. Societate igitur institutis stabilita rebusque in ordinem adductis, Sorores, haud secus ac mellificae apes, quae aestate nova per amoena volitant vireta variisque insident floribus, post asperam brumam, maerores dicimus plurimosque casus adversos, in Hispaniae regiones aliasque orbis partes, Famula Dei annitente, feliciter sunt provectae atque in quadraginta sex domibus, ab ea conditis, collocatae. Isabellae reginae, eius nominis secundae, voluntati

obsecuta est eadem indefessa summa moderatrix, ut Matritense nosocomium, a Sancto Ioanne de Deo nuncupatum, susciperet administrandum, in quo, praesertim cum cholera iterum grassaretur, maxime perspectum fuit omnibus, quo animo alacri Famula Dei eiusque asseclae commodis infirmorum inservirent. Iis ipsis, quarum numerus in dies succrescebat, illa princeps erat et magistra ad religiosae vitae rationem persequendam atque in relevandis morbo cruciatis spectabile exemplum. Cum anno supra millesimum octingentesimo sexagesimo septimo popularis ferveret tumultus, in quo et Sororibus a christiani nominis inimicis haud temperatum est, Maria Desolata Valentiae inter concrepantia arma suavi fomento iuvabat vulneribus affectos, occumbentes salutifero solacio. Barcinonenses cum variolarum peste cognovisset exerceri, statim eo accurrit domumque constituit ut praesens ferret auxilium. Saepius Romam se contulit ut eis qui sacra vice universae tum praeerant Ecclesiae, Pio IX ac Leoni XIII, fel. rec., Decessoribus Nostris, devotissimum panderet animum, ab eisque bene precatis corroborata, ad exanclandos labores evaderet validior. Huius igitur Ancillae Dei, si animum demissum, ex quo ceterae virtutes solent progigni, illaesae virginitatis decus atque voluntariam castigationem laudibus efferimus, incensam caritatem, cuius aestum nulla potuit restinguere calamitas, nullum fastidium comprimere, nulla extenuare iniuria, demiramur. Non admodum grandis natu, anno millesimo octingentesimo octogesimo septimo, Matriti letali affecta est aegritudine, qua, Ecclesiae Sacramentis obfirmata, decessit, triste sui desiderium relinquens, idque sodalibus quasi suprema voluntate iniungens, ut caritatem, quae summa fuerat comprehensioque totius vitae ipsius, colerent impensius. « Sanctam » obiisse conclamabat populus; emortuum corpus in publico Sancti Iusti sepulcreto depositum, post quinque annos inde est effossum atque in sacello domus Matritensis a Sororibus collocatum. Memoriam vero nominis sui Famula Dei immortalitati commendavit sive virtutibus ac bene factis, quibus ipsa excelluit, sive per Institutum quod, eius conformatum praeceptis, christianae caritatis lenimenta infirmis haud cessat adhibere. Iamvero ob tot tantasque laudes vivens et post mortem in lucem famamque provecta, prodigiorum quoque gloria refulsit. Unde factum est ut Processibus ordinariis rite peractis, Causa de Famula Dei in Beatorum Caelitum album referenda penes Sacram Rituum Congregationem coepta sit institui; cuius introductionis Commissionem fel. mem. Pius Pp. XI, Decessor Noster, lato decreto die vicesimo quinto mensis Novembris, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto, sua signavit manu. Apostolicis deinde Inquisitionibus pro more perfectis, de Mariae Desolatae Torres Acosta

virtutibus inita est disceptatio. Porro, die duodetrigesimo mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo trigesimo sexto, Congregatio Antepraeparatoria coram rec. mem. Cardinali Salotti, Causae tum temporis Ponente seu Relatore, coacta est. Praeparatoria vero, Patribus Cardinalibus adstantibus, die sexto mensis Iulii anno proximo est subsecuta. Generalis demum Coetus coram eodem Decessore Nostro die undecimo mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo duodequadragesimo, actus est, in quo memoratus Cardinalis Ponens dubium de heroico gradu virtutum sive theologalium sive cardinalium Venerabilis Dei Famulae Mariae Desolatae Torres Acosta proposuit. Cumque Patres Cardinales, Praelati Officiales atque Consultores Sacrae Rituum Congregationis editis suffragiis rem affirmassent, idem ipse Summus Pontifex die vicesimo tertio mensis Ianuarii eodem anno edixit Famulae Dei virtutes heroicum attigisse fastigium. Cum deinde quaereretur de duobus miraculis — non enim opus erat pluribus — quae, hac virgine intercedente, a Deo ferebantur patrata, tria habita sunt Comitia: Antepraeparatoria die trigesimo mensis Novembris, anno supra millesimum nongentesimo quadragesimo tertio, coram memorato Cardinali Relatore atque Sacrae Rituum Congregationis tum temporis Praefecto, Praeparatoria autem die trigesimo primo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo undequinquagesimo, congregatis Cardinalibus Supremi Consilii sacris ritibus praepositi. Postquam autem Plenaria coram Nobis die vicesimo secundo mensis Novembris eiusdem anni celebrata sunt, dubium de miraculis proponente Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto atque, inde ab obitu Cardinalis Caroli Salotti, fel. mem., Causae Relatore, Nos, edito decreto die vicesimo septimo mensis Novembris eodem anno, de duobus miraculis pronuntiavimus constare. Quod demum unum reliquum erat excutiendum dubium, an Dei Famula inter Beatos Caelites *tuto* foret recensenda, hoc propositum est ab eodem Cardinali Causae Relatore in Comitiis Generalibus, die sexto mensis Decembris eiusdem anni millesimi nongentesimi undequinquagesimi, coram Nobis habitis; omnes, qui adfuerunt, tam Cardinales quam Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis sententiis id ipsum affirmarunt. Nos autem in tanti momenti negotio mentem aperire distulimus, ut ad rationem cogitationemque superna accederet illustratio, magnis utique precibus exposcenda. Itaque die undecimo tandem mensis Decembris, Dominica tertia Sacri Adventus, eiusdem anni, Eucharistico Sacrificio rite peracto, accitis Cardinali Ponente atque Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo ac Sacrae Rituum Congre-

gationis Viro a secretis, et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Servae Dei Mariae Desolatae Torres Acosta Beatificationem *tuto* procedi posse ediximus. Quae cum ita sint, Nos, totius Familiae Servarum Mariae Infirmis Ministrantium, ab eadem conditae, vota implentes, harum Litterarum vi atque Apostolica auctoritate, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famula Maria Desolata Torres Acosta *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beatae Imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in Matritensi dioecesi, ubi nata est Famula Dei et migravit ad Dominum; itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus Institutum Sororum Servarum Mariae Infirmis Ministrantium utitur, ab omnibus Christifidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beatae eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Mariae Desolatae Torres Acosta, servatis servandis, supradictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eiam in iudicialibus disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis Februarii, Dominica in Septuagesima, anno MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULAE

I

AD REVM̃UM P. ADALBERTUM TUROWSKI, SOCIETATIS AB APOSTOLATU CATHOLICO RECTOREM GENERALEM : SAECULO EXEUNTE AB OBITU VEN. VINCENTII PALLOTTI, EIUSDEM SOCIETATIS FUNDATORIS.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quod centum abhinc annis Venerabilis Dei servus Vincentius Pallotti, Romani cleri decus et ornamentum, pientissimo obitu e mortali hac vita cessit, vobis, qui eum Legiferum Patrem ac virtutis magistrum colitis, iure meritoque in animo est hoc memorabile eventum digne commemorare. Nos autem, qui spiritualia ab eo parta beneficia in Ecclesiae sanctae utilitatem optime novimus, neque ignoramus vos eius salutifera instituta atque incepta laudabili nisu multis in Nationibus prosequi, paterno cupimus animo vobis hac fausta opportunitate gratulabundi adesse, vestrosque addere animos ad eius praeceptis studiosiore cotidie voluntate obtemperandum ad eiusque praeclaris exemplis actuosissime insistendum. Cum eius vitam eiusque gesta mente repetimus, eum veluti ante oculos cernimus tam incensa erga Deum ac Deiparam Virginem pietate flagrare, ut quasi eius ex oculis eiusque ex vultu radiari videatur. Ex qua quidem pietate illam hauriebat confirmabatque caritatem, qua permotus nullis diu noctuque parcebat laboribus, ut miseros omne genus pro viribus relevaret, ut infirmorum corporibus animisque mederetur, ut ad sacrum paenitentiae tribunal peccatores paene innumeros Divino Redemptori reconciliaret, ut denique aberrantes e recto itinere concionibus suasionibusque efficacissimis ad veritatem virtutemque revocaret, ac neglegentes et segnes ad christianae perfectionis fervorem excitaret. Cum vero in Pontificio Seminario Romano in aliisque sacricolarum collegiis magistrum pietatis ageret, sacerdotii candidatos apostolico spiritu ita informavit, ut ex iisdem non pauci evaderent catholicae religionis administri virtute praestantissimi. Studiosa igitur atque indefessa eius operositas uberes edidit saluberrimosque fructus, ex quibus quidem christianorum quaedam renovatio morum hac praesertim in alma Urbe feliciter orta est. Cum autem vehementer percuperet ut quae ipse inchoaverat opera, ea post obitum suum, nedum intermitterentur, ampliore potius modo propagarentur, non sine quodam superno instinctu, Societatem condidit, quam ab Apostolatu Catholico nuncupavit, et cui non modo quae

ipse salubriter inceperat, sed quae etiam in optatis habebat, quasi sacram hereditatem concredidit. Hoc est: ad rectam cleri institutionem conformationemque, data opportunitate, sapienter diligenterque allaborare; per sacras expeditiones, quas missiones vocant, non modo christianum populum, nimio saepius divinorum praeceptorum ignarum vel immemorem, accurate erudire, et ad frugem bonam ad virtutemque revocare, sed ethnicorum etiam gentes vel longinquas evangelicae veritatis luce collustrare et ad catholicae Ecclesiae sinum salutariter reducere; ac denique — quod nostris praesertim temporibus omnino necessarium est — quam plurimos ex laicorum ordine ad adiutricem Ecclesiasticae Hierarchiae praestandam operam advocare rectisque normis componere; qua in re, ut probe nostis, Vincentius Pallotti quasi miles antesignanus habendus est. Amplissimum igitur Legifer Pater vester hac saeculari faustitate vobis pandit laboris campum, in quo alacrius usque elaborare pergatis; attamen in id imprimis, Conditoris vestri vestigiis insistentes, actuosiore cotidie voluntate incumbite, ut eam nempe virtutem sanctitatemque, ad quam ceteros pro officio cuiusque vestro excitaturi estis, tam studiose, tam impense in vosmet ipsos referatis, ut magis quam verbo, praelucenti exemplo vestro ac superna impetrata gratia hoc efficere feliciter possitis.

Horum interea uberum fructuum auspex esto Nostraeque benevolentiae pignus Apostolica Benedictio, quam tibi, dilecte fili, universaeque suboli, quae Vincentium Pallotti vel Conditorem, vel magistrum prosequitur, effusa caritate impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Decembris, in festo Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, anno MDCCCCXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XII

II

AD EXCMUM P. D. CELSUM COSTANTINI, ARCHIEPISCOPUM TIT. THEODOSIOPOLITANUM IN ARCADIA, A SECRETIS SACRAE CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE, PONTIFICIO SOLIO ADSTANTEM, DENA LUSTRA AB INITO SACERDOTIO EXPLENTEM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Triennio ante, te quinque ab inito episcopatu lustra feliciter agente, iucundis profecto secundisque votis faustitatem ipsam prosequi Nobis placuit,

praeclara tua in Ecclesiam merita laudesque suavi proferentibus recordatione. Hodie autem, quinquagesimo sacerdotii tui natali die iamiam labente, redintegratur sane Nobis facultas laetitiam tuam tuorumque Nostra auctoritate gratiaque adaugendi. Ex quo quidem « Deus absconditus » (Isai. XIV, 15), abs te pia voce arcessitus, primum in manus tuas benigne descendit, tu ex altaris sacrificio et convivio normam vitae ac robur constanter sumpsisti, teque ipsum totum, veluti hostiam viventem, in animarum bonum profectumque Deo obtulisti. Sive enim in patriae finibus, sive in remotis Sinensium arvis, sive apud istud Sacrum de Propaganda Fide Consilium, cui sollertem adhuc operam industriamque navas, semper e tabernaculis Domini afflatum virtutemque hausisti, ut plures studiose Christo lucrifaceres et salutaris artis sacrae eximiaeque pietatis scripta affabre elucubrata pervulgares. Tibi igitur, Venerabilis Frater, de sacro ministerio tam diu impenseque peracto etiam atque etiam gratulamur simulque Deum fervida prece exoramus, ut supernis donis ac solaciis te augeat in dies Ecclesiaeque utilitati quam diutissime incolumem vegetumque servet ac tueatur. In auspicium denique caelestis praesidii inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, tuisque studiorum laborumque sociis, itemque Urbano de Propaganda Fide Athenaeo, cui praees, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX mensis Decembris, anno MDCCCCXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XII

III

AD EXCM̃UM P. D. CAIETANUM CICOGNANI, ARCHIEPISCOPUM TIT. ANCYRANUM AC NUNTIUM IN HISPANIA APOSTOLICUM, VICESIMO QUINTO ANNO AB EPISCOPATU SUSCEPTO.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Singularem profecto animi delectationem tibi afferet faustus dies, qui proximo ineunte Februario mense illucescet, quum quintum supra vicesimum annum feliciter explebis, ex quo archiepiscopali dignitate auctus ornatusque es. Cuius quidem iucundi eventus celebratio Nobis praebet opportunitatem eius, qua affecti erga te sumus, benignitatis declarandae. Ipse enim, egregia virtute variaque doctrina praeditus, in ipso ae-

tatis flore, postquam tribunali Sacrae Romanae Rotae adiutricem operam dedisti, tradens interea in Athenaeo Urbis Seminarii iuris canonici elementa, officia tibi commissa apud Apostolicas Legationes in pluribus Europae regionibus sedulo perfecisti. Deinde, ad honorem archiepiscopalem evectus, Nuntii Apostolici partes actuose egisti apud nationes Bolivianam, Peruvianam, Austriacam atque Hispaniensem, ubi adhuc versaris. Pluribus quoque extraordinariis Legationibus, tibi ab Apostolica hac Sede concreditis, sollicite perfunctus es. Nos itaque eiusmodi tua erga Ecclesiam merita plane cognita habentes, de proxima faustitate magnopere gratulamur, eiusque celebrationem laetis secundisque votis prosequimur. Quo vero auspicati diei sollemnia adaugeamus, tibi ultro facultatem tribuimus, ut, post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Copiosi interea superni praesidii opisque in auspicium, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater, tuisque studiorum laborumque sociis, cunctaeque dilectae Hispaniae amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIX mensis Ianuarii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XII

NUNTIUS RADIOPHONICUS

Ad christifideles Haitianae Reipublicae, alterum impletum saeculum a Metropolitana urbe Portus Principis condita celebrantes. *

Vous avez voulu, chers fils et chères filles d'Haïti, faire du deuxième centenaire de la fondation de votre capitale, la fête de votre patrie tout entière, de cette terre que Dieu a magnifiquement couronnée des flots majestueux de l'océan et parée des plus riches dons de la nature. En cette occasion solennelle, vous avez désiré que Notre voix vienne apporter le sceau de la bénédiction paternelle sur votre nation. De bien bon cœur, Nous répondons à ce vœu, car Nous y voyons une manifestation sincère de votre fidélité à vos primitives et saintes traditions.

Elles remontent, ces traditions, au jour même du 6 décembre 1492, alors que, débarquant sur les rives de votre île, Christophe Colomb la marquait du signe de la Croix qu'il plantait dans votre sol.

De nouveau, lorsque, il y a tout juste deux cents ans, se fondait votre

* Datus die 8 Decembris mensis a. 1949.

capitale, c'est encore Dieu qui, le premier, en prit possession dans la modeste chapelle provisoire, autour de laquelle, par ordre royal du 26 novembre 1749, allait surgir et se développer, comme autour de son centre normal, ce qui devait être un jour Port-au-Prince.

Oui, c'est bien Dieu qui bâtissait alors la maison, le Dieu qui garde la cité.[1] Oui, la Croix, la foi chrétienne, la profession ouverte de la religion du Christ, la reconnaissance de sa souveraineté, la soumission filiale au Chef de l'Eglise catholique : voilà quels furent dans le passé, quels seront toujours dans l'avenir, les fondements solides de votre félicité temporelle et éternelle, l'âme de votre civilisation, les seules sûres garanties de votre prospérité comme peuple et comme nation.

Sans doute, les efforts de l'Eglise visent l'ordre surnaturel pour faire participer, autant que possible, tous les hommes au bienfait de la vraie foi et de la grâce divine, pour leur faire rendre à Dieu, par l'observation des commandements, l'hommage qui lui est dû, pour les faire vivre, croître et mourir dans son amitié, afin d'aller jouir près de lui de la vie et de la béatitude éternelles.

Mais, en s'appliquant, sans relâche et sans réserve, de tout son pouvoir et de toutes ses forces, à la poursuite de ce but, l'Eglise apporte une contribution inappréciable, même au bien-être commun, à l'intérêt de la chose publique.

Car, en réalité, le vrai secret de la puissance morale de l'Eglise est caché dans les sources de la grâce dont elle dispose, surtout dans sa source principale que sont les sacrements. Par là, elle concourt, indirectement il est vrai, mais à un très haut degré d'efficacité, au bien de la société civile. Comment cela? Tout particulièrement en formant des familles réellement chrétiennes où la fidélité, la paix pleine d'affection règnent entre les époux, où les enfants sont élevés dans la crainte filiale de Dieu, dans le respect envers toute autorité légitime, dans la loyauté, l'honnêteté, la pureté. La chasteté conjugale, les joies de la vie de famille, la vigueur d'une jeunesse moralement saine, telle est l'armature et, pour ainsi dire, comme l'épine dorsale de la communauté nationale.

En formant l'homme aux vertus chrétiennes, l'Eglise, par le fait même, lui apprend à s'élever au-dessus des petitesses de l'égoïsme et, pour l'amour de Dieu, à rendre à l'Etat ce qui est dû à l'Etat; elle l'achemine et l'initie aux saintes œuvres de la charité fraternelle; elle ouvre son esprit et son cœur au sens de la justice sociale.

Du jour où, de l'Europe, les explorateurs se sont élancés à la décou-

[1] Cfr. Ps. 126, 1-2.

verte du Nouveau Monde, l'Eglise s'est toujours trouvée au premier rang pour défendre et soutenir les droits de l'homme en faveur des peuples indigènes. Depuis, elle ne s'est jamais départie de cette attitude et lorsque, aux XIXème et XXème siècles, s'est posée non seulement la question ouvrière, mais la question sociale dans toute son ampleur et son acuité, les Papes avec une infatigable persévérance ont dessiné, dans ses lignes maîtresses, le programme de l'Eglise pour la solution de si graves problèmes, et ce programme social, magnifique en lui-même, loin d'être comme tant d'autres le rêve d'une généreuse utopie, a fait ses preuves partout et dans la mesure même où il a été suivi.

Nous faisons appel à vos prêtres et à vos dirigeants laïques pour révéler à tout le peuple d'Haïti l'éclatante vérité, la richesse et la profondeur de la doctrine catholique avec toutes les conséquences qui en dérivent au bénéfice de la vie sociale de l'humanité. Que cette vérité catholique brille dans toute sa clarté, qu'elle soit accueillie de bon cœur, et il n'y aura plus à craindre pour la foi, ni la contamination de pratiques superstitieuses, ni les tristes désertions de l'apostasie.

Nous faisons appel aux prêtres et aux fidèles d'Haïti pour faire passer dans la réalité et la pratique le programme social de l'Eglise. C'est le devoir de l'heure et, en le remplissant sans défaillance, vous rendrez le plus grand service à la communauté nationale.

Au cœur même de votre exposition jubilaire, chers fils et chères filles, s'élève le sanctuaire, par lequel Nous avons voulu donner à cette manifestation internationale de la vitalité économique et culturelle un témoignage de l'amour et des sentiments d'affection paternelle dont à la suite de Nos Prédécesseurs Nous sommes profondément pénétré envers votre pays et votre peuple. Nous n'attendons en retour que la joie de vous voir constamment attachés à la foi de vos pères. Gardez religieusement inviolable l'alliance qui, depuis toujours, vous lie au successeur de Pierre et qu'a scellée sollennellement le Concordat de 1860.

Soyez fiers de votre foi catholique et fièrement ambitieux aussi de fournir à l'Eglise, du sein de vos familles, de dignes et utiles ministres des autels.

« Que la grâce de Notre Seigneur Jésus-Christ, l'amour de Dieu, et la communication de l'Esprit-Saint soient avec vous tous ».[2]

Du haut du ciel, la Vierge, Reine et Mère dont vous célébrez aujourd'hui même la Conception immaculée, est témoin et protectrice de vos bons propos, comme elle en fut témoin et inspiratrice lorsque son humble

[2] 2 Cor. 13, 13.

sanctuaire a été, sous le vocable de sa glorieuse Assomption, le premier berceau de Port-au-Prince. Nous l'invoquons instamment pour vous et, en appelant ses faveurs maternelles sur tous les membres de l'Episcopat présents parmi vous, sur Notre cher Fils le Cardinal Archevêque de la Havane, sur vos propres Pasteurs, sur tous les Evêques vos hôtes de ces jours mémorables, sur Son Excellence Monsieur le Président de la République et sur les autres représentants de l'autorité de l'Etat, sur les prêtres, religieux, religieuses, dont Nous souhaitons voir croître le nombre pour répondre aux grands devoirs de l'heure actuelle, sur vous tous, enfin, cher peuple d'Haïti, Nous vous donnons, du plus profond de Notre cœur, Notre Bénédiction Apostolique.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

Cum Sacerdos Ioannes Dechet officium « Administratoris » vacantis Ecclesiae Neosoliensis e manibus laicorum acceptare acceptatumque inire praesumpserit, Sacra Congregatio Consistorialis praedicto Sacerdoti poenam excommunicationis speciali modo Apostolicae Sedi reservatae infligit atque expresse iubet ipsum vitari debere.

Monet igitur clericos ac fideles ut cum praedicto Sacerdote se gerant ad normam canonis 2261 § 3 Codicis Iuris Canonici.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 18 Februarii 1950.

✠ Fr. A. I. Card. Piazza, Ep. Sabinen. et Mandelen.,
a Secretis.

I. Ferretto, *Substitutus.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

Die 17 Decembris 1949. — Metropolitanae Ecclesiae Nominis Iesu, seu Caebuanae, praefecit Exc. P. D. Iulium Rosales, hactenus episcopum Tagbilaranum.

die 19 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Podaliensi R. D. Iosephum Domitrovitchs, e Societate S. Francisci Salesii, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Petri Massa, Episcopi titularis Hebronensis atque Praelati *Nullius* Fluminis Nigri.

die 22 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Pinarensi Exc. P. D. Candidum Rada Senosiain, hactenus Episcopum Sancti Caroli Ancudiae.

die 14 Ianuarii 1950. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Thessalonicensi Exc. P. D. Alphonsum Castaldo, hactenus Episcopum Puteolanum, quem constituit Coadiutorem Emi P. D. Alexii S. R. E. Card. Ascalesi, Archiepiscopi Neapolitani.

die 20 Ianuarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Maroneae R. D. Franciscum Jachym, professorem Theologiae moralis in Facultate Theologica Vindobonensi, quem constituit Coadiutorem Emi P. D. Theodori S. R. E. Cardinalis Innitzer, Archiepiscopi Vindobonensis.

die 24 Ianuarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Zenobiensi R. P. Patricium Skinner, C. I. M., Rectorem Seminarii Regionalis Halifaxiensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Eduardi Patricii Roche, Archiepiscopi S. Ioannis Terrae Novae.

die 28 Ianuarii. — Cathedrali Ecclesiae Trentonensi R. D. Georgium Gulielmum Ahr, Antistitem Urbanum et Rectorem Seminarii Maioris Archidioecesis Novarcensis.

— Cathedrali Ecclesiae Carolopolitanae R. D. Ioannem Russell, parochum ecclesiae Nativitatis Domini in urbe Vashingtonensi.

— Cathedrali Ecclesiae Campifontis R. D. Christophorum Weldon, moderatorem Charitatis Operum archidioecesis Neo-Eboracensis.

die 30 Ianuarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Ternobenae R. D. Antonium Samoré, Nuntium Apostolicum in Republica Columbiana.

die 31 Ianuarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Phullitanae Exc. P. D. Paschalem Mores, hactenus Episcopum Nuscanum.

die 2 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae Barbastrensi Exc. P. D. Arthurum Tabera Araoz, hactenus Episcopum titularem Lyrbitanum.

— Cathedrali Ecclesiae Civitatensi Exc. P. D. Jesum Enciso Viana, hactenus Episcopum titularem Elusanum.

— Cathedrali Ecclesiae Ibusensi Exc. P. D. Antonium Cardona Riera, hactenus Episcopum titularem Chersonensem in Creta.

— Cathedrali Ecclesiae Cauriensi R. D. Emmanuelem Llopis Iborra, parochum ecclesiae S. Angeli Custodis in archidioecesi Valentina.

die 9 Februarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Bosporanae Exc. P. D. Iosephum Charbonneau, hactenus Archiepiscopum Marianopolitanum.

die 10 Februarii. — Metropolitanae Ecclesiae Burdigalensi Exc. P. D. Paulum Mariam A. Richaud, hactenus Episcopum Valleguidonensem.

die 13 Februarii. — Titulari, pro hac vice, archiepiscopali Ecclesiae Caesariensi Philippi, R. D. Armandum Lombardi, Antistitem Urbanum, deputatum Nuntium Apostolicum in Republica Venetiola.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA SEU CORDUBEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI RAPHAËLAE MARIAE A SACRO CORDE IESU, FUNDATRICIS ANCILLARUM SACRATISSIMI CORDIS IESU.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.

Misericordissimus Redemptor noster, sacratissimi Cordis sui divitias in homines ultimis hisce temporibus effundere volens, plura quoque religiosa Instituta suscitavit, quibus quasi mandatum committere visus est, fidelium corda divini amoris igne inflammandi, praesertim erga mirabile Eucharisticum mysterium. Ardentissimo huic optatui, Venerabilis Raphaëla Maria a S. Corde Iesu apprime respondit.

Ipsa enim divini Sacramenti amantissima, inscrutabili divinae Providentiae consilio, contra omnem humanam praesensionem, mater facta est novae religiosae familiae, cuius peculiaris finis est adoratio Ssm̃i Sacramenti, quod est princeps donum e Sacratissimo Corde Iesu in animorum salutem procedens, finis autem secundarius femineae iuventae educatio, mulierumque religiosa eruditio, praesertim per sacros secessus aeternis commentandis rebus institutos.

Quomodo Serva Dei hoc divinum consilium sit exsecuta ex dicendis apparet.

Die 1 Martii a. D. 1850, feria VI, quae Sacri Iesu Cordis cultui specialiter dicatur, in pago Pedro-Abad in Corduben. Dioecesi in Hispania, decima inter tredecim filios, quos pii honestique coniuges Ildefonsus Porras et Raphaëla Ayllon genuerant, nata est Serva Dei cui in baptismo, sequenti die suscepto, Raphaëlae, Franciscae a Ssm̃o Rosario, Rudesindae nomina fuere imposita. Mature patre orbata, sub sapienti viduae matris disciplina sancte fuit educata, adeo ut septennis, raro tunc temporis exemplo, ad sacram mensam fuerit primitus admissa, sequenti autem anno ad sacramentum Confirmationis. Sine mora miras in perfe-

ctionis via progressiones fecit. Castitatis voto quindecim annos nata se obstrinxit, quod integerrime per totam vitam servavit.

Anno 1869 matrem quoque amisit, Deumque ad perfectiorem vitam allicientem persequi exoptans, in Societatem Sororum a Maria Reparatrice fuit admissa, quarum domus Cordubae sua sororisque impensa construebatur.

Verum non multo post, his religiosis abscedentibus, factum est ut ipsa, quae nomen Mariae a Sacro Corde Iesu assumpserat, novi Instituti regimen, ecclesiastica auctoritate iubente, coacta fuerit assumere, atque, Matritensi domo fundata, Toletani Archiepiscopi consilio novae huic familiae nomen *Sororum Reparatricum Sacri Cordis* indidit, quod postea ab Apostolica Sede, in decreto « Laudis » in *Ancillarum Sacratissimi Cordis Iesu* fuit immutatum. Plena huius approbatio anno 1887 fuit decreta. Anno 1877 temporaria vota, perpetua vero anno 1888 nuncupavit. Quum de generali Instituti Moderatrice eligenda ageretur, ut pronum erat, Serva Dei unanimi electa fuit suffragio. Perfectissimum religiosae vitae exemplar se praebuit, suasque filias fortiter quidem simul vero suaviter ad religiosam perfectionem impellebat, quod efficaciter obtinuit.

Sorores enim fere omnes, matris vestigia prementes, regulari observantia et virtutum exercitio adeo praestabant, ut plures Episcopi, ut in suis dioecesibus Instituti domus constituerentur enixe rogarent.

Res prospere quidem procedebant; verum quoniam opera Dei animosque servorum eius Crucis sigillo oportet obsignari, a nonnullis ei persuasio fuit instillata imparem suo ufficio esse. Cui consilio humillima libenter morem gerens, munere se abdicavit, atque per duos supra triginta solidos annos a cunctis officiis exonerata et quasi neglecta, orationi, carnisque mortificationi intenta, absconditam in Christo vitam duxit, angoribus doloribusque confertam, quos generose pro Dei amore fortiter ad mortem usque sustulit. Atrocissimo morbo patientissime tolerato, Ecclesiae sacramentis roborata, die Epiphaniae Domini Romae anno 1925 lectissimam animam in osculo Domini exhalavit.

Erumpente sanctitatis fama, canonicae inquisitiones cum Romae annis 1936-1938, tum per Rogatoriales litteras in Curiis Corduben. a. 1936. Mediolanen., Westmonasterien, et Bonaëren, a. 1937 perfectae sunt. Sequenti anno decretum pro scriptis prodiit: a. 1939 causa fuit introducta.

Obedientia Urbanianis decretis super cultu non praestito recognita, Apostolici processus annis 1940-1941 fuerunt constructi, quorum iuridica vis sicut et Ordinariorum a. 1943 fuit pariter recognita. Servatis itaque servandis coram Rmo Cardinali Friderico Tedeschini, causae Ponente seu Relatore, antepraeparatoria Congregatio die 25 Iunii a. 1946 habita

est, quam duae Praeparatoriae diebus 13 Ianuarii 1948 et 4 Ianuarii 1949 subsecutae sunt. Demum coram Ssmo D. N. Pio Papa XII Generalis die 22 Martii est coacta, in qua idem Rmus Cardinalis Relator dubium proposuit disceptandum: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum protulere suffragium; Beatissimus vero Pater sententiam suam ad hunc usque diem, 13 Maii, edere distulit, ea ratione, ut Suis adstantiumque precibus Sua mens a Deo illustraretur.

Quapropter Rmos Cardinales Fridericum Tedeschini et infrascriptum S. R. C. Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem, meque Secretarium ad Se accivit, sacraque Hostia sancte litata, edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servae Dei Raphaëlae Mariae a Sacro Corde Iesu in gradu heroico in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 13 Maii a. D. 1949.

✠ C .Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

II

ROMANA seu ALBANEN.

CANONIZATIONIS BEATI GASPARIS DEL BUFALO, CANONICI BASILICAE S. MARCI DE URBE, FUNDATORIS CONGREGATIONIS MISSIONARIORUM A PRETIOSISSIMO SANGUINE.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio reassumptionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Summa Romanorum laetitia, die 18 Decembris mensis a. 1904, Pii Papae X, sa. me. auctoritate, in Vaticana Basilica Venerabilis Servi Dei Gasparis Del Bufalo sollemnia Beatificationis celebrata fuere. Iure merito Romani cives exsultarunt; Gaspar enim in hac alma Urbe a. 1786

die 6 Ianuarii natus est in eaque Canonicus Marcianus; Sacerdotio auctus, in animorum salutem strenue laboravit. Mirabili fortitudine sacrilegum iuramentum, ab impio pontificiae ditionis invasore impositum, detrectavit; ideoque exsilium carceremque est passus. In qua, tot spirituales ruinas perpendens, non sine divino instinctu, sacerdotum Congregationem, qui christianam fidem populo evangelizarent, atque novam Sororum familiam, quae puellarum institutioni et educationi incumberet, instituere animo revolvit. Quod salubre consilium, reddita Ecclesiae pace, in actum, Pio Papa VII favente, deduxit.

Utramque familiam sub Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C. titulo dicatam voluit, per quem humani generis redemptio effecta est.

Innumeras sacras expeditiones cum suis sociis per fere vigintiquatuor annos iugiter perfecit, uberrimosque animorum fructus tulit.

Laboribus potius quam aetate fractus, a. 1837, Romae in osculo Domini, lectissimam animam exhalavit.

Sanctitatis fama post obitum magis magisque erumpente, canonicis inquisitionibus, seu ordinaria seu Apostolica auctoritate peractis, Servus Dei inter Beatos a Pio Papa X a. 1904, ut diximus, fuit annumeratus.

Cum rumor nonnullarum sanationum, quae miraculo tribuendae videntur, modo exortus sit, Ssmo D. N. Pio Papae XII postulatoriae litterae pro canonizatione obtinenda oblatae sunt, atque Revmus D. Amilcar Rey, Congregationis a Pretiosissimo Sanguine generalis Postulator, a Sacra hac Congregatione obtinuit ut de Causae resumptione ageretur.

Quare die 12 Iulii, anni huius, Emus ac Revmus D. Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, in Congregatione Ordinaria dubium proposuit discutiendum: *An signanda sit commissio reassumptionis causae praedicti Beati, in casu et ad effectum de quo agitur*, de eaque retulit. Emi ac Revmi Cardinales unanimi suffragio rescripserunt: *Signandam esse commissionem si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem ab infrascripto Cardinali Praefecto relatione Beatissimo Patri, Sanctitas Sua subsignata die, Eminentissimorum Patrum rescriptum ratum habens, Sua manu *commissionem reassumptionis causae canonizationis Beati Gasparis Del Bufalo* dignata est signare.

Datum Romae, die 22 Iulii a. D. 1949.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

III

TARVISINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARIAE BERTILLAE BOSCARDIN, EX INSTITUTO SORORUM MAGISTRARUM A S. DOROTHEA FILIARUM SACRORUM CORDIUM.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.

Benignissimus Deus hominem, quem in Sui similitudinem creavit, *praedestinavit* quoque, ut scribit Apostolus, *in adoptionem filiorum per Iesum Christum in ipsum* (Eph. 1, 5); ita ut nos simus non solum invicem, sed Christi ipsius fratres, adeo cum eo coniuncti, ut idem Paulus nos doceat: *Unum corpus sumus in Christo* (Rom. 12, 5), *qui est caput corporis Ecclesiae* (Col. 1, 18), *ex quo totum corpus compactum et conexum* (Eph. 4, 16). Quam doctrinam ipse Dominus, a quo Apostolus evangelium didicit, dignatus est nos docere, praemii aut damnationis sententiae rationem aperiens, quam in extremo iudicio erit laturus: *Venite benedicti Patris mei,* dicet, *possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi. Esurivi enim et dedisti mihi manducare... nudus eram et cooperuistis me, infirmus eram et visitastis me... Amen dico vobis quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis mihi fecistis.*

Ille itaque qui misericordiae opera proximis impertitur, ea ipsi Christo impertitur.

Hoc fidei et caritatis spiritu impulsa, Venerabilis Soror Maria Bertilla Boscardin totam vitam suam in proximorum bonum impendit ac superimpendit, praemiumque harum virtutum, ut conicere licet, in caelesti regno est assecuta. Pauca de eius mirabili vita gratum est delibare.

Die 6 Octobris mensis anno 1888 in oppido Brendola, intra Vicentinae Dioecesis fines, e coniugibus Angelo Boscardin et Maria Teresia Benetti, Anna Francisca nata est et a Parocho Ioanne Fossà, postea Episcopo Faesulano, baptizata. Piissima genetrix pietate ac religionis rudimentis eius animum ita informavit, ut, iam inde a pueritia, ad quantam vitae sanctitatem filiolam perventuram esse visum fuerit.

Die Annuntiationi B. M. V. sacra, anno 1897 divinam Eucharistiam

primitus suscepit. Duos post annos sacro Chrismate fuit delibuta. Municipalem ludum celebrantem, condiscipularum exemplum magistra atque cives admirabantur eamque passim angelum vocabant.

Ad Religiosam vitam capessendam se allectam persentiens, omnibus superatis impedimentis, Aprili mense anni 1905 inter Magistras a S. Dorothea, Filias Sacrorum Cordium, uti probanda excepta fuit, sequentique Octobri mense, religionis vestes induit, tirociniumque iniit, assumpto Mariae Bertillae nomine.

In hac religiosae vitae periodo, magis magisque in virtutibus exercendis progressiones fecit, in humilitate praesertim et caritate: nemo enim ea humilior, nemo caritate insignior. Anno 1907 religiosa vota nuncupavit. Omnia quidem summique momenti officia, quasi ab ipso Deo concredita, sancte perfecteque adimplevit, verum in infirmorum cura, difficillimis quoque in adiunctis, maxime eminuit.

In Tarvisino enim nosocomio stupenda caritatis, patientiae, animi demissionis specimina exhibuit. Sollicita, benigna, comis infirmis assidebat; vigilias, ut sorores levaret, veluti sui iuris, agere sibi vindicabat; aegrorum morositatem invicta patientia tolerabat; medicis et chirurgis fatentibus, pretiosam eis conferebat operam. Europaeo bello saeviente huc illuc cum aegrotis et sauciatis militibus migrare coacta strenue se gessit, nil sibi prospiciens, sed de eorum tantum salute cum temporali tum spirituali sollicita. Nullus enim ex aegrotis eius curae commissis sine Ecclesiae Sacramentis e vita cessit.

Non sine lacrimis legi potest primarii chirurgi ellogium, cui ceteri nosocomio addicti medici et infirmarii concinunt, quique marmoreum voluere in eius memoriam erigere monumentum, tantae virtutis testimonium. Multa, sine ulla querimonia, est passa, licet omnino culpa expers; immo saepe et reprehensionem et non admissorum paenitentiam silenter acceptavit et luit.

Per quatuor circiter annos maligno sarcomate fuit excruciata, quod silentio sustulit, nec a consuetis officiis se abstinuit, donec a Superiorissa, gravibus signis commota, Bertilla medicam inspectionem perpeti coacta fuit. Veluti ultimo experimento, chirurgico ferro subiecta fuit, ast incassum, die enim 22 Octobris anno 1922 sacramentis morientium roborata, divinae voluntati perfectissime conformata, laeta ter *Iesum solum* ingeminans, lectissimam animam exhalavit.

Sanctitatis fama erumpente, ordinaria auctoritate in Tarvisina Curia canonicae inquisitiones annis 1925-1930 fuerunt peractae.

Die 20 Aprilis anno 1932 favorabile super scriptis decretum editum est. Die 22 Maii anni 1935 Pius Papa XI, fel. rec., commissionem Intro-

ductionis causae manu Sua signavit. Die 31 Iulii eiusdem anni super obedientia urbanianis decretis de cultu Servis Dei non praestando prodiit decretum. Apostolico processu constructo, eiusque, atque prioris, iuridica vi per decretum die 24 Aprilis a. 1942 recognita, dispensatione a Ssmo D. N. Pio Papa XII obtenta super nondum quinquaginta annorum decursu expleto, coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, Antepraeparatoria Congregatio die 29 Aprilis a. 1947 habita est, quam die 29 Martii anni huius Praeparatoria est subsecuta, die vero 21 Iunii mensis coram Sanctitate Sua Generalis, in qua idem Cardinalis Ponens seu Relator dubium posuit disceptandum : *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.* Beatissimus Pater Rmorum Cardinalium, officialium Praelatorum Patrumque Consultorum suffragia attento animo auscultavit; verum sententiam edere ad hunc usque diem 31 Iulii, Dominicam octavam post Pentecosten, distulit, ferventes interim preces ad Deum luminum Patrem ingeminans, ut Sua mens illustraretur.

Eapropter Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, atque infrascripto S. R. C. Praefecto nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei generali Promotore meque Secretario ad se advocatis, sacrosancta liturgia devotissime celebrata, edixit : *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servae Dei Mariae Bertillae Boscardin in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 31 Iulii 1949.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

IV

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI VINCENTII PALLOTTI, SACERDOTIS, FUNDATORIS SOCIETATIS APOSTOLATUS CATHOLICI.

SUPER DUBIO

An stante approbatione virtutum et miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

Pius Pp. XI in sermone quem habuit die 24 Ian. 1932, quo decretum super heroicis Ven. Vincentii Pallotti virtutibus promulgatum fuit, eum exhibuit ut mirabile exemplum sacerdotalis vitae, quae animorum zelo succensa omnes homines ad Petri ovile seu revocare seu primo adducere moliebatur. Hinc eius insatiabilis ardor pro missionalibus operibus fovendis, christiano populo stimulos addendo ad Dei regnum dilatandum qua exemplo, qua praedicatione, qua subsidia quaerendo, qua ecclesiasticae hierarchiae operam conferendo.

Quare merito a Pontifice « providus et pretiosus Actionis Catholicae antesignanus » fuit commonstratus. Hac mente ipse « Apostolatus Catholici Societatem » instituit, quam e Sacerdotibus, e fratribus laicis atque Sororibus, immo fidelibus utriusque sexus, Regularibus non exclusis, qui, saltem precibus suam operam ad communem finem conferrent, constare voluit. Haec late per orbem dilatata uberrimos laetosque fructus in Dei gloriam fert.

Societatem hanc non modo indefessa actione sed et praecipue exemplo, oratione, aspero vitae genere firmavit. Quinquagesimo quinto anno nondum expleto die 22 Ianuarii mensis a. 1850 ad Superos evolavit. Leo XIII fel. rec. Introductionis causae commissionem Sua manu signavit; die 24 Ianuarii anno 1932 Pius Papa XI s. m. heroicas eum exercuisse virtutes edixit: Ssmus D. N. Pius Pp. XII die 27 Novembris proxime elapsi duo miracula approbavit, quae ad Beatificationis honores ei comparandos Actores exhibuerant.

Verum ut ad haec sollemnia possit procedi a iure praescribitur dubii disceptatio: *An stante virtutum et duorum miraculorum approbatione,* Tuto *procedi possit ad eiusdem S. D. sollemnem Beatificationem.* Dubium hoc infrascriptus Cardinalis S. R. C. Praefectus atque Causae Ponens seu Relator in Generali Congregatione, coram SS. D. N. Pio Papa XII die 6 Decembris anni huius discutiendum proposuit, cui Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores unanimi affirmativo

suffragio responderunt: Beatissimus vero Pater suam edere sententiam procrastinavit ut rem coram Deo enixis precibus perpenderet. Diem vero hanc selegit, Dominicam III Sacri Adventus ut suam aperiret mentem.

Quare infrascriptum Cardinalem, R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Generalem Promotorem, meque Secretarium advocavit atque divina hostia sancte in Vaticana Basilica litata edixit: *Tuto* procedi posse ad sollemnem Ven. Vincentii Pallotti Beatificationem.

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri Apostolicasque litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expedire mandavit.

Datum Romae, die 11 Decembris, Dominica III Sacri Adventus, a. D. 1949.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

V

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI DOMINICI SAVIO, ADULESCENTIS LAICI, SALESIANI ORATORII ALUMNI.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

« Volo fieri sanctus », vix duodecim annos natus, confidenter S. Ioannem Bosco alloquens, Venerabilis Dominicus Savio dixit; propositumque ad amussim servavit, adeo ut, post triennium, anno 1857 vita excedens, sanctitatis famam reliquit. Quod autem fama haec solido fundamento fuerit innixa, Sacra haec Congregatio per decretum heroicas virtutes, Pii Papa XI auctoritate approbans, die 9 Iulii a. 1933 editum, sollemniter testata est. Quam sententiam munificus Deus dignatus est miraculorum splendore confirmare. Duas enim miras sanationes patravit, quae uti vera miracula sunt habenda, quae a Salesiana Societate ad Beatificationem huius adulescentis obtinendam afferuntur.

I. Puer Sabatinus Albano ex oppido « Siano » in Archidioecesi Salernitana a gravissima septicohaemia cum bronchio-pneumonite bilaterali basilari, nephrite acuta haemorrhagica et septica meningite, Mar-

tio mense ineunte, anno 1927, attactus fuit; qui multiplex morbus adeo saeviit, ut, medentis iudicio, puer in eo esset ut moreretur. Verum Venerabilis Dominici Savio imago a pueri matre sub cervicali fuit inserta, ingeminatis simul ferventibus precibus ut sanatio, eius interventione, obtineretur. Hora postmeridiana 11 medens dixit puerum eadem nocte esse moriturum.

Verum sequenti mane puer ab eodem sanus inventus est. Miraculum intervenisse ipse medens fassus est. Periti ex officio ipsumque medicum Sacrae huius Congregationis Collegium diagnosim quod ad substantiam, infaustam prognosim, sanationem praeter naturae vires contigisse unanimi consensu edicunt.

II. Maria a Consolatione Adelantado, Barcinonensis puella, die 1 Martii mensis, anno 1936, dum pila ludit, in terram decidens, comminutam fracturam intra-articularem cum articulari luxatione in sinistro cubito passa est, cui postea, ob inconsultam duorum empiricorum operam, ulceratio accessit. Die 23 eiusdem mensis novendiales preces pro sanatione, per Venerabilis Dominici Savio intercessionem, obtinenda inceptae fuere: interim de Venerabilis reliquiis particula brachio fuit apposita. Hora antemeridiana tertia diei 27 in eadem condicione Maria versabatur adhuc, hora vero quarta, de repente a fractura omnibusque adiunctis se sensit sanatam, liberosque brachii motus recuperavit.

Medens tresque officiales periti in diagnosi et prognosi edicenda concordant, insimulque praeter naturae leges sanationem evenisse fatentur.

Super his sanationibus Apostolicae inquisitiones fuerunt in Salernitana et Barcinonensi Episcopalibus Curiis peractae, atque favorabile pro iuridica earum vi decretum die 30 Iulii anno 1944 fuit editum. Antepraeparatoria Congregatio coram Revmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, die 10 Decembris a. 1946 celebrata fuit; Praeparatoria vero die 12 Iulii anni huius, Generalis demum die 6 Decembris coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, in qua idem Cardinalis dubium posuit disceptandum: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur*. Revmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum edidere suffragium. Beatissimus vero Pater sententiam pandere distulit, maius lumen a Deo imploraturus. Hunc vero diem ad hoc selegit.

Eapropter Revmos Cardinales Ponentem seu Relatorem atque infrascriptum S. R. C. Praefectum nec non R. P. Salvatorem Natucci meque Secretarium ad Se accivit, atque sacrosancto eucharistico Sacrificio pientissime litato, edixit: *Constare de duobus propositis miraculis*, videlicet *de instantanea perfectaque sanatione cum pueri Sabatini Albano*

a gravissima septicohaemia cum bronchio-pneumonite bilaterali basilari, nephrite acuta haemorrhagica et septica meningite, tum Mariae a Consolatione Adelantado a gravi fractura comminuta intra-articulari cum luxatione articulari et ulceratione in sinistro cubito.

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Decembris 1949, Dominica III Sacri Adventus.

✠ C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

VI

MATRITEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI VINCENTIAE MARIAE LOPEZ VICUÑA, FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE IMMACULATAE PRO PUELLIS FAMULATUI ADDICTIS.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Venerabilis Vincentiae Mariae Lopez Vicuña vitam attente considerantes evidenter eius virtutum heroicitatem recognoscere debemus. Opus enim, propter quod Institutum Filiarum Mariae Immaculatae condidit pro puellis famulatui addictis, utpote novum in mundo tantas ei calumnias, difficultates omne genus concitavit, ut nisi heroica fortitudine cum caritate fuisset ornata, nullimode potuisset ea superare. Ipsa vero, Deo confidens, immota permansit, quare optime ei Augustini verba aptantur: « Inter opprobria secura, inter odia benefica, inter iras placida, « inter insidias innocens, inter iniquitates gemens, in veritate respirans » (PL 39/1535). Deus autem has virtutes generose rependit et Instituti propagatione et miraculorum gloria, quibus via ad Beatificationis honores ei comparandos panditur.

Etenim duae mirae sanationes, ab actoribus propositae, vera miracula a Deo per Famulae Suae intercessionem sunt agnitae. Et sane.

I. Agnes Dean Guelbenzu, in loco vulgo dicto Cascantes, Tarraconensis Archidioecesis, meningite, probabilissime tuberculari, fuerat graviter attacta et in eo erat ut fere morti subiaceret. Hoc medentium iudi-

cium plene a nostris peritis ex officio, immo et ab ipso sacrae huius Congregationis medico Collegio approbatur.

Venerabili Vincentia Maria ferventer invocata, Agnes in instanti, perfecte primis matutinis horis diei 27 Iulii a. 1928 sanata est et quidem perseveranter, uti periti physici anno post sanationem duodecimo comprobarunt.

Sanationem hanc ultra naturales leges contigisse duo medentes, ex officio periti Collegiumque medicum sine haesitatione affirmant.

II. Iosephus Maria Gomez Ullate, praefatae Agnetis consobrinus, anno 1929, Martio mense angina agranulocytica acuta, omni recuperandae salutis amissa spe, affectus fuit tam graviter, ut sacro viatico extremaque Unctione fuisset munitus atque ad agonem pervenisset. Venerabilis Vincentia Maria per novendiales preces invocata fuit eiusque imago sub infirmi caput posita. Die 28 Aprilis, hora quarta postmeridiana venae concidunt, respiramen cessat, mortuus existimatur. Ast repente omnibus mirantibus, Ioseph ad vitam veluti revocatur, placido salubrique somno corripitur, sibi conscius factus, convalescere coepit, gravia symptomata cordis illico evanescunt, atque intra paucos dies perfectae sanitati restituitur. Unanimis est seu medentium seu trium peritorum ex officio sententia in sanatione divinam actionem agnoscens.

Super utraque sanatione in Pampilonensi Curia Apostolicae peractae sunt inquisitiones, de quarum valore iuridico favorabile decretum die 3 Iulii a. 1944 editum est.

Servatis itaque de iure servandis, coram Revmo D. Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, die 11 Novembris mensis a. 1947 Antepraeparatoria Congregatio habita fuit, Praeparatoria vero die 25 Octobris proxime elapsi, Generalis demum coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 6 mensis huius, in qua Revmus Cardinalis Ponens seu Relator dubium posuit disceptandum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.*

Revmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suam de re aperuerunt mentem. Beatissimus vero Pater Suam edere sententiam ad hunc usque diem distulit, ferventes interim effundere preces volens, ut divinum beneplacitum evidentius agnoscere imploraret.

Quocirca arcessitis ad Se Revmis Cardinalibus Ponente et infrascripto S. R. C. Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, meque Secretario, religiose sacro litato, edixit : *Constare de duobus propositis miraculis, Venerabili Vincentia Maria Lopez Vicuña intercedente, a Deo patratis,* nimirum *de instantanea perfectaque sanatione Agnetis Dean Guelbenzu a lethali meningite deque perfecta*

sanatione Iosephi Mariae Gomez Ullate a lethali angina agranulocytica acuta.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Decembris 1949, Dominica III Sacri Adventus.

✠ C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Praefectus.*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

SOUTHWARCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (P. J. MONTGOMERY-WALTON)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Laurentii Walton, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, Palazzo della Cancelleria) die 25 Maii 1950, hora duodecima ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

1) *An constet de nullitate sententiae Sauthwarcen. diei 28 decembris 1942 et quatenus negative,*

2) *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Dñi Laurentii Walton curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

G. Heard, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 21 Februarii 1950.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Laurent Walton défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Piazza e Palazzo della Cancelleria) le 25 mai 1950, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

1) *Conste-t-il de la nullité de la sentence du Tribunal de Southwark du 28 décembre 1942? et, dans le cas contraire;*

2) *Conste-t-il de la nullité du mariage dans cette cause?*

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Laurent Walton devront, dans la mesure du possibile, l'avertir de la presente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

AVVISO DI CONCORSO

Presso la Sacra Congregazione del Concilio è aperto un concorso per quattro posti di Aiutante di Studio, di cui due per l'Ufficio Disciplinare e due per l'Ufficio Catechistico.

Vi potranno prendere parte i Sacerdoti che non abbiano superato il 35° anno di età, che siano forniti almeno di licenza in teologia ed in diritto canonico, e che non più tardi del 25 prossimo Marzo abbiano presentato alla Segreteria della stessa Sacra Congregazione la domanda, corredata della commendatizia del proprio Vescovo e del *nulla osta* del Vicariato di Roma, insieme ai documenti comprovanti gli studi compiuti, i gradi accademici conseguiti e gli altri titoli.

Il concorso sarà per titoli e per esame di scienza. Si terrà anche conto della conoscenza di lingue moderne.

L'esame scritto avrà luogo nella Segreteria della Sacra Congregazione il giorno primo del prossimo Aprile, alle ore 9, e consisterà nello svolgimento di due temi, dei quali uno in latino e uno in italiano, su materia disciplinare e rispettivamente su materia catechistica di competenza del medesimo Sacro Dicastero.

Roma, 20 Febbraio 1950.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 3 gennaio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Beato Francesco Saverio Maria Bianchi, Confessore, della Congregazione dei Barnabiti, e che vengono proposti per la sua solenne canonizzazione.

Martedì, 10 gennaio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali e i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Beato Antonio Maria Giannelli, Vescovo di Bobbio, fondatore delle Suore della Beata Vergine dell'Orto, e che vengono proposti per la sua canonizzazione.

Martedì, 24 gennaio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi, hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione della Ven. Serva di Dio Margherita Bourgeoys, fondatrice della Congregazione delle Suore di Nostra Signora.

Martedì, 7 febbraio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Ven. Servo di Dio Francesco Antonio Fasani, sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori Conventuali.

In seduta *ordinaria* poi la stessa S. Congregazione ha discusso sulla introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Francesco Garate, religioso coadiutore della Compagnia di Gesù.

Martedì, 21 febbraio 1950, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sul martirio dei Servi di Dio Giuseppe Diaz Sanjurjo, dell'Ordine dei Frati Predicatori, Vescovo tit. di Platea, Vicario Apostolico del Tonchino centrale, Melchiorre Garcia Sampedro dello stesso Ordine, Vescovo tit. di Tricomia, successore del predetto nello stesso Vicariato Apostolico, ed altri 23 dell'Ordine dei Frati Predicatori e secolari, uccisi in odio alla fede negli anni 1856-1862.

In seduta *ordinaria* inoltre gli stessi Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso sulla riassunzione della causa di canonizzazione della Beata Beatrice de Silva, fondatrice delle Monache della Ssma Concezione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

6 febbraio 1950. S. E. Revma Monsig. Urbani Giovanni, Arcivescovo tit. di Sardi, *Consultore della Sacra Congregazione Concistoriale.*

8 » » Il Revmo Padre Roschini Gabriele Maria, dell'Ordine dei Servi di Maria, *Consultore della Sacra Congregazione dei Riti, per le Cause di beatificazione e canonizzazione.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

10 aprile 1946. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lavitrano Luigi, *Protettore delle « Sisters of Our Lady of Charity »* (Erie).

4 settembre 1947. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, *Protettore delle Suore di Loretto ai piedi della Croce* (Louisville).

10 » 1949. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato Giovanni, *Protettore delle « Hermanas Terciarias Carmelitas Teresas de San José »* (Barcellona).

2 ottobre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato Giovanni, *Protettore delle « Carmelitas Terciarias Descalzas »* (Tarragona).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Suore della Presentazione della B. M. V.* (Sioux Falls).

14 novembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore della Congregazione degli Operai Cristiani di S. Giuseppe Calasanzio* (Vienna).

15 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Nicola, *Protettore delle Suore Francescane della Carità Cristiana* (Green Bay).

16 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Bruno Giuseppe, *Prefetto della S. Congregazione del Concilio.*

28 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, *Protettore della Piccola Missione per i Sordomuti* (Bologna).

8 dicembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore della Pontificia Accademia dell'Immacolata Concezione* (Roma).

16 » » S. E. Revma Monsig. Sigismondi Pietro, Arcivescovo tit. di Neapoli di Pisidia, *Delegato Apostolico del Congo Belga e del Ruanda Urundi.*

30 gennaio 1950. S. E. Revma Monsig. Samorè Antonio, Arcivescovo tit. di Tirnovo, *Nunzio Apostolico in Colombia.*

13 febbraio » S. E. Revma Monsig. Lombardi Armando, Arcivescovo tit. di Cesarea di Filippo, *Nunzio Apostolico in Venezuela.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

14 gennaio 1947. S. E. Revma Monsig. Shvoy Luigi, Vescovo di Alba Reale.
25 maggio 1949. S. E. Revma Monsig. Heerey Carlo, Vescovo tit. di Balanea, Vicario Apostolico di Onitsha.
2 agosto » S. E. Revma Monsig. Langlois Giuseppe Alfredo, Vescovo di Valleyfield.
3 ottobre » S. E. Revma Monsig. Gerow Riccardo O., Vescovo di Natchez.
» » » S. E. Revma Monsig. Toolen Tommaso Giuseppe, Vescovo di Mobile.
9 novembre » S. E. Revma Monsig. Mazzotti Arcangelo, Arcivescovo di Sassari.
17 dicembre » S. E. Revma Monsig. De Carlo Nicola, Vescovo di Resistencia.
7 gennaio 1950. S. E. Revma Monsig. Bini Francesco Saverio, Vescovo tit. di Vallis, Vicario Apostolico di Khartum.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

15 maggio 1946. Monsig. Hart Pietro J., della diocesi di Trenton.
26 aprile 1947. Monsig. Molloy Giovanni M., dell'arcidiocesi di Dubuque.
5 agosto » Monsig. Monaghan Tommaso F., dell'arcidiocesi di Newark.
8 aprile 1948. Monsig. Haver Luigi (Roma).
20 maggio 1949. Monsig. Huegel Pietro Stefano, della diocesi di Harrisburg.
5 luglio » Monsig. Szabo Martino, del Banato in Jugoslavia.
25 » » Monsig. Strenski Arturo B., della diocesi di Camden.
» » » Monsig. Hillenmeyer Erberto Francesco, della diocesi di Covington.
12 agosto » Monsig. Issenmann Clarence G., dell'arcidiocesi di Cincinnati.
14 » » Monsig. Connor Giovanni M., della diocesi di Oklahoma e Tulsa.
» » » Monsig. Fletcher Daniele C., della medesima diocesi.
31 » » Monsig. Janssen Antonio, dell'arcidiocesi di Regina.
26 settembre » Monsig. Fanni Antonio, della diocesi di Ales e Terralba.
15 ottobre » Monsig. Lanza Cosimo, dell'arcidiocesi di Siracusa.
20 » » Monsig. Lawlor Guglielmo, dell'arcidiocesi di Newark.
24 » » Monsig. McIntyre Arcibaldo Kenneth, della diocesi di Nelson.

1 dicembre 1949. Monsig. Garkovic Matteo, dell'arcidiocesi di Zara.
11 gennaio 1950. Monsig. Ciarappa Adelfo, della diocesi di Todi.
» » » Monsig. Majic Andrea, della diocesi di Mostar.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

L'Ordine della Milizia Aurata:

15 dicembre 1948. A S. E. il sig. Einaudi Luigi, Presidente della Repubblica Italiana.

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

15 dicembre 1948. A S. E. l'on. senatore Sforza Carlo (Italia).
» » » A S. E. il sig. Meli-Lupi di Soragna Tarasconi Antonio (Italia).
16 novembre 1949. A S. A. S. zu Löwenstein-Wertheim Rosenberg principe Luigi (Germania).

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

15 dicembre 1948. Al sig. Mosca Bernardo (Italia).
» » » Al sig. Varino Alessandro (Italia).
23 settembre 1949. Al sig. Giambelli Agostino, dell'arcidiocesi di Milano.
10 gennaio 1950. Al sig. Cagnola Guido, della medesima arcidiocesi.

La Placca dell'Ordine Piano:

28 settembre 1949. Al sig. Pagliucchi comm. Pio (Roma).

La Commenda dell'Ordine Piano:

24 settembre 1949. Al sig. Vuoli prof. Romeo, della diocesi di Recanati-Loreto.
7 dicembre » Al sig. Veronese avv. Vittorino (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

15 dicembre 1948. Al sig. Taliani De Marchio Francesco Maria (Italia).
» » » Al sig. Carbone Ferdinando (Italia).
14 settembre 1949. A S. E. il sig. Guzman don Lisimaco (Equatore).

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

15 dicembre 1948. Al sig. Marazzani generale Mario (Italia).

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

15 dicembre 1948. Al sig. Silj Francesco (Italia).
20 gennaio 1949. A S. E. il sig. Kasteel Pietro (Haiti).

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

14 luglio 1947. Al sig. Parisi Costantino (Roma).
» » » Al sig. de Jonghe comm. Edoardo (Belgio).
30 dicembre 1949. Al sig. Moorhead comm. Ludovico, dell'arcid. di Chicago.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

22 gennaio 1946. Al sig. Gaviria Ernesto (Colombia).

NECROLOGIO

3 giugno 1949. Monsig. Moriarty Ambrogio, Vescovo di Shrewsburg.
4 dicembre » Monsig. Kevenhoerster Giovanni Bernardo, Vescovo tit. di Camuliana, Vicario Apostolico delle Isole Bahamas.
10 » » Monsig. Vanderhoven Giuseppe, Vescovo tit. di Sinna, Vicario Apostolico di Boma.
19 » » Monsig. Leen Giacomo, Vescovo di Porto Luigi.
31 » » Monsig. Rossino Giuseppe, Arcivescovo tit. di Tessalonica, Segretario della S. Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.
1 gennaio 1950. Monsig. Griffin Guglielmo Luigi, Vescovo di Trenton.
5 » » Monsig. O'Dowd Giacomo Tommaso, Vescovo tit. di Cea.
8 » » Monsig. Corona Nicola, Vescovo di Papantla.
» » » Monsig. Škrábik Andrea, Vescovo di Neosolio.
18 » » Monsig. de Romanis Alfonso Camillo, Vescovo tit. di Porfireone, Sacrista e Vicario di Sua Santità per la Città del Vaticano.
» » » Monsig. Scedid Elia, Arcivescovo tit. di Cirro.
31 » » Monsig. Gardini Francesco, Vescovo di Bertinoro.
7 febbraio » Monsig. Murphy Guglielmo, Vescovo di Saginaw.
9 » » Monsig. Rarkowski Francesco Giusto, Vescovo tit. di Gerocesarea.
10 » » Monsig. Szelazek Adolfo, Vescovo di Luceoria.
14 » » Monsig. Costes Giovanni Camillo, Vescovo di Angers.
» » » Monsig. Pecci Anselmo Filippo, Arcivescovo tit. di Soteropoli.
16 » » Monsig. Naughton Giacomo, Vescovo di Killala.
19 » » Monsig. Poskitt Enrico Giovanni, Vescovo di Leeds.
24 » » Monsig. Cammarata Luigi, Vescovo tit. di Cesarea di Mauritania, Prelato *nullius* di Santa Lucia del Mela.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Novità nelle **PUBBLICAZIONI** della

PONTIFICIA ACADEMIA SCIENTIARUM

ACTA
Continuazione Anno XIII.

N. 14 G. S. COEN - *Morio Echinophora monstr. Ruggeri* **Di un individuo mostruoso della *Morio* (Cassidaria) *Echinophora L.*** con 1 tavola pp. 197-200 L. 100

COMMENTATIONES
Continuazione Anno XIII.

N. 4 ANTONIO TADDEI - **LE LACERTE (Archaeolacerte e Podarcis) dell'Italia peninsulare e delle isole** pp. 197-276 L. 640

RELATIONES
INDICE E FRONTESPIZIO dei 23 fascicoli pubblicati

Degli **ACTA** e delle **COMMENTATIONES** sono disponibili le 12 annate fin qui uscite, dal 1936-37 al 1948-49.

RELATIONES de auctis scientiis tempore belli A 1939-45 (23 fascicoli)

SCRIPTA VARIA (4 voll.)

ANNUARIO (1936-37)

(chiedere catalogo)

PUBBLICAZIONI della

BIBLIOTECA APOSTOLICA VATICANA

Collezione «STUDI E TESTI»

N. 146 GEORG GRAF **Geschichte der christlichen arabischen literatur** 3 Bd. Die Schriftsteller von der mitte des 15 bis zum Ende des 19, Iahrhunderts: melchiten, maroniten - L. 4300.

ATLANTE DELLE MISSIONI CATTOLICHE

dipendenti dalla Sacra Congregazione "De Propaganda Fide„
1947 (40 Tabulae descriptivae, cum duobus indicibus, ad formam albi conglutinatae ac spissiore tegumento chartaceo contectae)
Romae Lib. Ital. 2700 - In Italia Lib. Ital. 2900 - Pro ext. nationibus Lib. Ital. 3000 ($ 5)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

SUB PRAELO:

PRECES ET PIA OPERA

in favorem omnium fidelium vel quorumdam coetuum personarum indulgentiis ditata et opportune recognita

---

DE DISCIPLINA SACRAMENTI MATRIMONII PRO ECCLESIA ORIENTALI

Adnotationibus fontium auctae cura Pontificii Consilii Codici Iuris Canonici Orientalis redigendo - Lib. 200 ($ 0,50)

EDITIO NOVISSIMA

MEMORIALE RITUUM

pro aliquibus praestantioribus sacris functionibus persolvendis

IN MINORIBUS ECCLESIIS

Benedicti XIII Pont. Max. iussu editum - Benedicti Papae XV auctoritate recognitum

I. **De Benedictione Candelarum in Festo Purificationis B. Mariae V.**
II. **De Benedictione Cinerum in Capite Ieiunii**
III. **De Dominica Palmarum**
IV. **De Feria V in Coena Domini**
V. **De Feria VI in Parasceve**
VI. **De Sabbato Sancto**

EDITIO I POST TYPICAM

Volumen linteo anglico contectum, sectione foliorum rubro, Lit. 300 ($ 0,60)
iterum editum et bodoniano more religatum, Lib. 220 ($ 0,45)

SACRAE ROMANAE ROTAE DECISIONES SEU SENTENTIAE

quae prodierunt Anno XXXIII (1941) cura eiusdem S. Tribunalis Editae
Editio in-8° - pp. VIII-1036 Lit. 2700 ($ 5)

VOLUMINA ELAPSIS ANNIS EDITA: IV (1912) - XV (1923) - XVI (1924) - XVII (1925) - XVIII (1926) - XIX (1927) - XX (1928) - XXI (1929) - XXII (1930) - XXIII (1931) - XXIV (1932) - XXV (1933) - XXVI (1934) - XXVII (1935) - XXVIII (1936) - XXIX (1937) - XXX (1938) - XXXI (1939) XXXII (1940)

ANNUARIO PONTIFICIO 1950

CON RITRATTO DI S. S. PIO XII E STEMMA A COLORI - LEGATURA IN TELA, TITOLO IN ORO
Un vol. di pp. 1420 Lit. 1300